

veto

maandag 3 maart 2008 • jaargang 34 • nummer 16 • 2007-2008 • www.veto.be



Ronny Mosuse:
"Het podium is een
heilige plaats"
p. 16

Verder in dit nummer:

- Exclusieve enquête: studenten aan de dope p. 7
- Terrorisme in Leuven: hoe maak ik een bom? p. 8

NIEUWE VOORTREKKERS STEUNPUNT GEHANDICAPTEN

K.U.Leuven gepasseerd

De K.U.Leuven zal het nieuwe Steunpunt, dat het Vlaamse hogeronderwijs bijstaat in haar beleid voor studenten met een functiebeperking, niet trekken. Niemand begrijpt deze keuze. Nochtans heeft de Alma Mater zich altijd sterk geprofileerd op dit domein.

Maarten Goethals

Omdat de K.U.Leuven als copromotor nauw betrokken was bij de aanvraag van het Steunpunt, is de beslissing om geen leidende rol meer te spelen uiterst vreemd. Formeel wenst zij nog steeds betrokken te zijn. "Maar welke rol de instelling gaat spelen, is nog niet duidelijk," aldus studentencoördinator Mart Buekers.

Niets wees er vooraf op dat in de laatste fase van de onderhandelingen van de aanvraag voor het project de K.U.Leuven geen betrokken partij meer zou zijn. Een intern akkoord tussen de partners was zo goed als beslecht. Maar nieuwe eisen van de Lessius Hogeschool tijdens de finale onderhandelingen gooiden roet in het eten. Omdat de K.U.Leuven het standpunt van haar associatiepartner steunde, beslisten de andere aanvragers -de Hogeschool Westvlaanderen (HOWEST), de Ugent en de Vrije Universiteit Brussel (VUB)- het dossier Steunpunt in te dienen bij de Vlaamse overheid zonder medeweten van de Leuvense universiteit. "We zijn voor blok gezet," klinkt het vanuit het rectoraat.

DETAILS

Het Steunpunt is de opvolger van het Vlaams Expertisecentrum voor Handicap en Hoger Onderwijs (VEHHO). Dat was een samenwerkingsverband tussen de VUB, de K.U.Leuven en de HOWEST. Naast onderzoek en het opzetten van een expertisenetwerk rond studenten met een functiebeperking, deed het centrum uitgebreid aan dienstverlening. Om nog beter in te spelen op de vele en complexe noden besliste Minister van Onderwijs Frank Vandenbroucke (sp.a) vorig jaar het VEHHO om te vormen tot een verankerd 'Steunpunt voor Leren en Werken met Functiebeperkingen in het Hoger Onderwijs'.

Het Steunpunt is een beheersovereenkomst van vijf jaar tussen enkele initiatiefnemende instellingen en de Vlaamse overheid. Per werkjaar zijn 250.000 euro werkingskosten begroot. Ten minste één hogeschool en één universiteit coördineren het geheel en beheren de toelages.

Omdat de minister formuleerde dat het Steunpunt bij 'voorkeur' een associatieoverschrijdende samenwerking is, werd onderling afgesproken om verder te gaan op het elan van het VEHHO: de HOWEST neemt de leiding op zich voor de Gentse associatie, de Leuvense universiteit zou dit doen voor de Associatie K.U.Leuven. Deze twee hebben als enige rechtstreeks toegang tot de financiële middelen en vormen daarbij de aanspreekpunten van de andere instellingen. Een principe dat de K.U.Leuven vanaf het begin aanvaardde.

Op de laatste werkvergadering van maandag 28 januari, enkele dagen voor de deadline, leek alles in kannen en kruiken. Het gezamenlijke dossier was op enkele details na in orde. Alle partners konden zich vinden in de grote lijnen en gingen akkoord met de financiële regeling. Tot de K.U.Leuven, op vraag van Lessius, plots vroeg voor een, naar eigen zeggen, kleine herschikking van de middelen, die inhield dat er een beperkte som zou voorzien worden voor projecten, toe te wijzen volgens een open call-systeem. Niet iedereen was opgezet met deze plotse charge.

"Er is vanuit Howest steeds duidelijk gecommuniceerd dat de middelen door twee partners, namelijk K.U.Leuven en Howest, zouden beheerd worden. Hier op het laatste nippertje op terug komen, was een uitermate gevoelig punt, zeker ook omdat andere partner-instellingen dan toegang tot de middelen zouden willen. Het is een principiële kwestie waarbij het respecteren van afspraken met alle partners een correcte start van het Steunpunt diende te vrijwaren," werpt Gaspar Haenecaert, voormalig coördinator van het VEHHO en kandidaat-coördinator namens HOWEST, op. "Respect voor gemaakte afspraken is de basis voor het vertrouwen in een nieuw opstartend samenwerkingstheorie."

Een aanwezige stelt het scherper en spreekt over eisen of zelfs voorwaarden van de K.U.Leuven. "Voor hen was het een ultimatum: meegaan met de eisen van de

Portugal - Apolloon: 1 - 0



Voor de 25e keer werd vorige week het Leuven Internationaal Studenten Sport Toernooi georganiseerd (LISST). De jubileumeditie van het sporttoernooi werd echter ontsierd door vele afzeggingen, maar dat kon de sfeer bij de buitenlanders evenwel niet verpesten.

(foto Jonas Donvil)

p. 8

K.U.Leuven of helemaal geen akkoord. Dat het dossier zonder hen zou ingediend worden, had de K.U.Leuven niet verwacht."

Al beseft men ook dat de bijdrage van K.U.Leuven nuttig is. "Vanuit het consortium houdt men nog alle pistes open en streeft men een zo breed mogelijk draagvlak. De deskundigheid van de K.U.Leuven kan een meerwaarde betekenen," aldus Haenecaert.

Volgens Buekers is deze uitlating van Haenecaert bijzonder vreemd. "Blijkbaar slaagde men er wel in om in 1 week tijd met een nieuwe partner enorme veranderingen aan te brengen, terwijl het onmogelijk bleek een kleine maar zinvolle en evenwichtige aanpassing door te voeren," aldus de studentencoördinator.

BLUFPOKER

Zoals het er nu uitziet zal het dossier zonder problemen de Vlaamse Regering passeren. Zal de K.U.Leuven nog een rol spelen in het Steunpunt?

Rector Marc Vervenne reageert: "Studenten met een functiebeperking zijn altijd een belangrijk aandachtspunt in het beleid van de K.U.Leuven geweest. Wij investeren daar zwaar in. De samenwerking met het VEHHO verliep in het verleden zeer vlot. Het was dan

ook de bedoeling om met dezelfde en met nieuwe partners het Steunpunt te trekken. Het was voor ons schrikken dat de andere partners niet wilden negotiëren over die laatste puntjes. Het ging om een kleine bijsturing. Het was niet de bedoeling om de onderhandelingen op de helling te zetten," aldus de rector die het spijtig vindt dat het dossier nu is ingediend zonder medeweten en inspraak van de K.U.Leuven. "We zijn voor blok gezet. Had den we rustig van gedachten gewisseld, dan waren we misschien tot een consensus gekomen."

"Het spel is politiek gespeeld," klinkt het uit verschillende betrokken hoeken, "en de K.U.Leuven heeft verloren." De afgesprongen onderhandelingen lijken voor velen het resultaat van een verloren rondje blufpoker van de K.U.Leuven. Dat het algemene belang van het Steunpunt in de schaduw komt te staan van de belangen van één of twee instellingen begrijpen vroegere VEHHO-medewerkers niet. Door het hardmaken van de eisen van één van haar vele associatiepartners heeft de K.U.Leuven haar voormalige leiderspositie in het Steunpunt te grabbel gegooid samen met haar imago. Dat het Steunpunt nu naar zijn volle capaciteit kan werken zoals de minister hoopt, is daarbij nog maar de vraag.

GROEP T
LEUVEN HOGESCHOOL

www.groept.be

ENGINEERING • EDUCATING • ENTERPRISING

(advertentie)

Veto trakteert:
gratis
vloeitje voor joint

zie p. 13

STUDEREN MET DYSLEXIE AAN DE UNIVERSITEIT

“Geen diploma in de solden”

“Geen diploma in de solden,” wanneer de titel van dit artikel er voor jou zo uitziet, heb je misschien last van dyslexie. Om ook dyslectici kansen te geven in het hoger onderwijs voorziet de K.U.Leuven faciliteiten bij het studeren en de examens.

Robin Broos

Eén op twintig kinderen krijgt het etiket ‘dyslexie’ opgespeld. Omdat deze hardnekkige leerstoornis niet volledig te verhelpen valt, hebben allicht evenveel van onze leeftijdgenoten met lees- en schrijfproblemen te kampen. Toch merken we deze problemen niet altijd op bij medestudenten. Kan dyslexie dan verbeteren?

Martine Ceyssens, logopediste en auteur van het boek *Mijn kind heeft dyslexie*: “Er zijn verschillende soorten van fouten die dyslectici maken. Jonge kinderen verwisselen vaak letters of klanken tijdens het lezen of schrijven. Deze problemen blijven achterwege met de leeftijd of na een logopedische begeleiding. Daarom komen basisfouten weinig voor bij studenten.” De fouten die ze wel blijven maken, zijn fouten tegen spellingregels — een eenvoudig woord als ‘kapot’ wordt ‘kappot’ — en onthoudwoorden. Dat zijn woorden waar geen regel voor bestaat en die je anders

schrijft dan je hoort. Deze woorden dienen dyslectici zich eigen te maken.

Dat we amper studenten met dyslexie opmerken, heeft er allicht mee te maken dat zij hun aandoening graag verstoppen. “Ze doen zo hard hun best, dat ze vaak minder fouten maken dan een nonchalante medestudent. Professoren hebben het dan moeilijk om de ernst van de leerstoornis te begrijpen,” meent Ceyssens. Toch is het belangrijk dat ook de universiteit faciliteiten voor dyslectici voorziet. “Deze studenten hebben meer tijd nodig om leerstof te verwerken en te herhalen, wat examenspreiding of meer tijd tijdens examens verantwoordt.” En in dat opzicht is de K.U.Leuven goed bezig. “Er zijn nog heel wat middelbare scholen waar faciliteiten afhangen van *goodwill*, terwijl de universiteit deze beschouwt als een recht.”

KOOKBOEK

Wat houden deze faciliteiten dan in? Liesbeth Van Heden, zorgcoördinator voor studenten met leerstoornissen en AD(H)D, van de Dienst Studieadvies: “Vaak vragen studenten naar examenfaciliteiten, maar examens zijn slechts het einde van het studieproces. Doorheen het semester zullen er ook heel wat knelpunten zijn, zoals het maken van nota’s. We nemen geen

kookboek dyslexie uit de kast, maar kijken individueel waar de problemen zich situeren.”

Om van de examenfaciliteiten gebruik te maken, dient de student een K.U.Leuven-attest te hebben. Daarom worden eerdere testverslagen gescreend en waar nodig volgt een (her)testing. Daarna moet de student naar de ombudsdienst om voor elk vak te bespreken wat de mogelijkheden zijn. “Dat kan gaan van meer tijd krijgen voor een examen, de overschakeling van schriftelijk naar mondeling, betere spreiding of begrip voor spellingfouten. In het laatste geval mag taal niet een expliciet curriculumonderdeel zijn. Wat van een andere student wordt verwacht, verwachten we ook van een dyslectische student. Het wordt geen diploma in de solden.”

“Heel wat studenten staan aarzelend tegenover faciliteiten,” weet Van Heden. “Ze willen niet beoordeeld worden, al zijn het geen voordelen die we geven, het zijn rechten. We zetten de studenten niet 300 meter voor de anderen, maar ze hoeven ook niet 300 meter achterop te lopen.” Op dit ogenblik maken 239 studenten gebruik van de faciliteiten voor dyslexie en ADHD samen. Dat is een stijging van 40% tegenover vorig jaar.

Meer informatie kan je bekomen bij studfunctiebeperking@dsv.kuleuven.be

LEZINGENREEKS SCIENTICA

De overheid als bruggenbouwer

We zijn geëvolueerd van een economie gebaseerd op industrie naar een kenniseconomie. “Er is meer geld nodig voor innovatie en onderzoek”, luidt het overal. Exacte wetenschappen moeten in dialoog gaan met een commerciële maatschappij. Welke plaats moet de overheid vervullen in deze dialoog? Scientica wijdt er een lezingenreeks aan.

Maarten Goethals & Ide Smets

Wie denkt dat studenten enkel galabals en td’s organiseren, moet volgende week eens een kijkje gaan nemen in het Zoölogisch instituut. Scientica, het samenwerkingsverband tussen de vijf wetenschapskringen, organiseert er voor de tweede keer zes lezingen met als achterliggende filosofie de wetenschappen dichter bij de mens te brengen. Het centrale thema dit jaar is de relatie tussen het academische en wat zich daarbuiten afspeelt. U mag sprekers verwachten afkomstig van buiten de Leuvense faculteiten die in het verleden hun expertise in wetenschappelijke vakgebieden hebben bewezen.

Onze aandacht wordt getrokken door

de lezing getiteld: “Vlaamse overheid als bruggenbouwer tussen economie en wetenschap” en we stellen spreker Tom Tournicourt alvast enkele prangende vragen.

Veto: *Investeert België genoeg in innovatie en onderzoek?*

Tournicourt: «We behoren nog niet tot de top, maar begelen ook niet onderaan. Er zal toch nog een extra inspanning moeten geleverd worden. We halen de drie procent norm immers nog steeds niet en zitten zelf ongeveer op 2,06%. Zeker wat de valorisatie van de innovatie betreft. Dat is het omzetten van het geïnvesteerde bedrag in een toegevoegde waarde voor de economie. Op wereldniveau bevinden wij ons daar nog maar in de goede middenmoot en zullen er extra inspanningen moeten geleverd worden om onder andere de Scandinavische landen bij te benen.»

Veto: *Is de kans reëel dat de overheid met de huidige begrotingstekorten gaat snoeien in investeringen voor innovatie en onderzoek?*

Tournicourt: «Die kans is zeker reëel, ondanks de noodzaak voor Vlaamse bedrijven om aan innovatie te doen om hun concurrentiepositie in de internationale economie te behouden. Kennis maakt nu eenmaal het verschil tussen verdwijnen en groeien. Er staan dan ook moeilijke debat-

ten op stapel. De Vlaamse overheid kan immers niet in alles investeren en vraagt zich af of Vlaanderen zich niet moet toespitsen op bepaalde niches zoals nanotechnologie. Het ontstaan van *spin-offs* uit kenniscentra zal in de toekomst dan ook steeds belangrijker worden.»

Veto: *Welke initiatieven heeft de overheid genomen om de samenwerking tussen bedrijven, onderzoeksinstituten en scholen te bevorderen?*

Tournicourt: «De overheid investeert eerst en vooral 130 miljoen euro in strategische onderzoekscentra. Dat is een aanzienlijk bedrag waarbij ook noodzakelijk is gelet op het feit dat er met dure spits technologie wordt gewerkt. We hebben verder ook een departement wetenschapspopularisering dat initiatieven zoals Technopolis en wetenschapprogramma’s op televisie financiert.»

Veto: *De overheid is een bruggenbouwer. Hoe groot is de afstand tussen beide werelden?*

Tournicourt: «De afstand is de laatste jaren zeker verkleind, maar het vergt nog jarenlange inspanningen van de overheid om de afstand te verkleinen.»

RETRO VETO

Wekelijks zal deze loop jou laten kennismaken met een oude Veto en haar inhoud. Nummer 9 van jaargang 16 bijvoorbeeld, verschenen op 27 november 1986.

In 1986 onderging ASR een naamsverandering. Het werd LOKO. Sommige studentenvertegenwoordigers waren hier hevig verontrust door aangezien men het oude briefpapier nu niet meer kon gebruiken. Ook toen al hielden onze LOKO-helden zich enkel met de essentiële kwesties des leven bezig.

Tevens waren er furieuze reacties vanuit KULAK-hoek op een vorig *Veto* artikel. De redacteur van de KULAK periodiek beschuldigde *Veto* van ‘uit de bek stinkende journalistieke zelfbevreemding’. Ook toen al blonken West-Vlamingen uit in sierlijkheid en elegantie.

Verder werd er een zekere Dr. Somers geïnterviewd. Deze psycholoog en bijbelexegee beweerde dat onze aller Heiland en Messias Jezus leed aan parafrenie, een vorm van schizofrenie waarbij de patiënt lijdt aan *kronische, hallucinatorische psychosen en verbeeldingsdelirium*. *Veto*, toch een klein links gazetje, had heel wat kritische bedenkingen bij dit onrespectvol omgaan met de *J-man*. Ook toen al viel er met *Veto* niet te sullen.

Tenslotte waren er nog enkele prangende zoekertjes. Zo werd er een gewetensbezwaarde gezocht die mee ten strijde wou trekken tegen de apartheid, was iemand zijn fiets kwijt en dreigde een zekere Patrick met zelfmoord als hij niet snel zijn codex terug kreeg. Wij hopen dat Patrick het gehaald heeft. Ook nu nog zijn wij ingoede mensen.

(jd)



Taxi's Rudy

Soete woorden

Enkele weken geleden stelde een ministeriële commissie onder leiding van Luc Soete aan onderwijsminister Vandenbroucke een rapport voor, het zogenaamde rapport-Soete. Daarin wordt de toekomst van het Vlaamse hoger onderwijs voor de komende decennia onder de loep genomen en zelfs groten-deels bepaald, al gaat het officieel slechts om een ‘analyse’ en een ‘reeks aanbevelingen’. In de berichtgeving over het rapport storen twee zaken: de focus ligt te veel op de tijdelijke maar meest in het oog springende aanbevelingen en het rapport wordt voorgesteld als een evenwichtige consensus.

Dat laatste is het dus niet, al stelde Soete in *De Morgen* dat er op het veld zelf weinig tegenkanting zou zijn: “Het rapport werd opgesteld door mensen uit de universiteiten en hogescholen zelf.” Moeilijk te ontkennen, maar hoe is de commissie precies samengesteld? De meest luidekrachtige, gewichtige en ambitieuze leden zijn ongetwijfeld de associatievoorzitters van Gent en Leuven: Luc Vandenbossche, voormalig onderwijsminister en momenteel lid van alle Vlaamse raden van bestuur die iets te betekenen hebben, en André Oosterlinck, oud-rector van de K.U.Leuven en mede-architect van het huidige onderwijslandschap, met zijn associaties per zuil. Die tandem schreef negentig procent van het rapport, overigens niet tegen de zin van Vandenbroucke, die altijd goed heeft kunnen opschieten met de twee intelligente brulboeien. Alleszins beter dan met de huidige rectoren.

Voor het overige stelt de commissie niet veel voor: de rectoren van Leuven en Gent, Marc Vervenne en Paul Van Cauwenberge, wegen te weinig om hun mond open te doen en hadden hun hierboven genoemde schoonmoeders mee aan tafel. De Limburgse associatievoorzitter Willy Claes is wel politiek beslaan, maar weet te weinig af van onderwijs. VUB-rector Benjamin Van Camp zou nog tegenwerk kunnen bieden tegen de as Gent-Leuven, maar kan niet op tegen die gebundelde krachten. De Universiteit Antwerpen stuurde — veelbetekenend — niet zijn rector maar vice-rector en momenteel halfverkozen rector Bea Cantillon. Zij haalde wel enkele zaken binnen, maar ook Antwerpen is uiteindelijk maar het kleine broertje van de klas. Tot zover de universiteiten (want laat ons wel wezen, de associatievoorzitters zitten er niet uit liefde voor hun hogescholen). Welke afgevaardigden mochten de hogescholen sturen naar deze selectieve commissie? Frank Baert van de Katholieke Hogeschool Sint-Lieven maar vooral van de Associatie Oosterlinck, waar hij overigens jaren een bureau heeft gehad op enkele meters van zijn associatievoorzitter. Niet meteen de meest kritische stem, dus. Het enige tegengewicht in de commissie kan komen van de algemeen directeur van Arteveldehogeschool, Johan Veeckman, en de voorzitter van de Karel De Grote Hogeschool, Jan van den Nieuwenhuijzen. Het zal niemand echter verbazen dat zij niet kunnen opboksen tegen Vandenbossche-Oosterlinck.

TIJDELIJK?

Een tweede vaststelling is dat de nationale kranten het vooral hadden over de rationalisatie van de kleine opleidingen (wat logisch is), en over de tijdelijke maatregel om twee jaar lang geen nieuwe opleidingen in te richten. Wat veel minder aan bod kwam, zijn de immense gevolgen voor de organisatie van de professionele bachelors, de sociale voorzieningen, de kleinere hogescholen, de organisatie van de universiteiten enzovoort. Ook over de resolute keuze van de commissie voor binair onderwijs wordt zeer licht heengegaan. Ik zeg niet dat het een slechte keuze is, maar een beetje discussie is hier toch op zijn plaats. Overigens moeten de meest ingrijpende rationalisatieplannen, die voor de masteropleidingen, nog gepubliceerd worden. Daarbij zullen heel wat meer heilige huisjes sneuvelen dan bij de bachelors. En de lijst met te bediscussiëren voorstellen van de nota-Soete is schier eindeloos. Waarom staan in de lijst van opleidingen die mogen afwijken van de rationalisatienormen, bij de opleidingen ‘met een sterk levensbeschouwelijk aspect’, bijvoorbeeld verpleegkunde en vroedkunde?

Hoe het ook zij, we kunnen maar hopen dat de laatste woorden over deze nota (en alle andere die volgen) nog niet geschreven zijn. Het hoger onderwijs wordt op dit moment hertekend door een handvol personen, en niemand reageert.

Simon Horsten

Wat zijn Learning centres?

Een leercentrum is een ruimte waar er op een zinvolle manier zowel aan groeps- als aan stille studie kan worden gedaan. Sommige leercentra hebben ook ontspanningsruimtes en cafetaria's, dit alles ten behoeve van de student.

Leercentra zijn er in allerlei vormen en formaten. Zo kan de *Information Commons* van Sheffield tot 6000 bezoekers per dag ontvangen en telt hun gebouw wel zes verdiepingen, terwijl Warwick's *Learning Grid* 'slechts' 1200 bezoekers kan ontvangen.

De gebouwen in Sheffield en Warwick zijn niet louter een uitbreiding van het concept pc-classes, maar bieden ook doordachte extra snufjes. Zo is er bijvoorbeeld de *flexi-space*, waar alle tafels en stoelen op wieltjes staan. Een speciale opstelling, een klaslokaal of één grote tafel? Dat kiest de student.

Wanneer ze 'stille' ruimte zeggen, menen ze dat trouwens ook. Goed geïsoleerde lokalen, zelf afstelbare lichttoevoer en een opstelling waar je elkaar niet node-loos stoort. In sommige ruimtes zijn zelfs MP3-spelers en laptops verboden. Wie thuis geplaagd wordt door lawaaiige broers of zussen, vindt hier een veilige haven.

ONTSPANNEN

Studeren is tegenwoordig ook vaak een sociale activiteit, zelfs los van groeps- en samen studeren tijdens de examens is motiverend, maar de bibliotheek verlaten voor een hapje of de nodige ontspanning zorgt niet zelden voor een sterk uitgelopen pauze. In een leercentrum hoeft het gebouw echter niet langer te verlaten. Al is het twijfelachtig dat comfortabele zetels en aangrenzende cafetaria's studenten zullen aanzetten tot het sneller hervatten van het studeerwerk.

LEERCENTRA: IETS VOOR LEUVEN? "Totaalproject humane wetenschappen"

Leercentra zijn nu al een hit in Groot-Brittannië, Nederland en de Verenigde Staten. Studentenvertegenwoordigers gingen een kijkje nemen in Warwick en Sheffield. Wouter Teerlinck was een van hen.

Els Dehaen

Veto: Om meteen met de deur in huis te vallen: wie gaat dat betalen?

Wouter: «Momenteel zijn we het allocatiemodel aan het bekijken, maar waar het geld komt, is in eerste instantie niet zo belangrijk. Eerst moeten we een degelijk concept uitwerken. Dit is een totaalproject voor de groep humane wetenschappen.»

Veto: Het leercentrum is er dus niet voor studenten exacte en biomedische wetenschappen?

Wouter: «In principe mag iedereen met een geldige studentenkaart gebruikmaken van het leercentrum, maar het is toch vooral gericht op humane wetenschappen. Wat het lab is voor een wetenschapper, is de bibliotheek voor ons.»

"Het is toch vooral gericht op humane wetenschappen"

«We hebben nood aan ruimte voor groeps- en stille studie en die is er momenteel niet. Al te vaak moeten studenten hun toevlucht nemen tot de Alma, omdat er in bibliotheken niet gepraat mag worden. Of ze praten er wel en dan is er weer geen ruimte voor stille studie. Een leercentrum voorziet enerzijds een rustige ruimte voor stille studie en anderzijds ruimte om op een productieve manier aan groeps- en stille studie te doen.»



(foto Stefanie Fauconnier)

Veto: Het leercentrum in Sheffield is wel zes verdiepingen hoog. Heeft Leuven hier de nodige ruimte voor?

Wouter: «We zijn niet zo ambitieus als Sheffield, gezien we toch al heel wat andere voorzieningen bieden (pc-classes, bibliotheken). Wel pakken we het wellicht grootser aan dan Warwick. Hun leercentrum kan nog geen driehonderd studenten ontvangen en dat is te weinig. Het leercentrum zou dan wellicht ingepalmd worden door de dichtstbijzijnde faculteit, die het zou beschouwen als een verlengstuk van de eigen gebouwen.»

«We zijn er nog niet uit waar precies in Leuven we een leercentrum zouden plaatsen, maar alleszins in de buurt van het stadspark. Dat is namelijk centraal gelegen voor alle faculteiten van de groep humane wetenschappen. We hebben wel al enkele locaties op het oog, waaronder het gebouw van farmacie, dat momenteel leeg staat. Het herbergt momenteel wel de cursusdienst van Politika, maar

dat is ook alleen maar omdat er niets anders mee wordt gedaan. Het zou wel kunnen dat de gevel zal worden beschermd, wat onze plannen iets moeilijker zou maken.»

Veto: Tot slot: wat vind je eigenlijk zelf van leercentra?

Wouter: «Ik ben volledig voor! Ik vind het concept van Sheffield zeer goed, er is ook veel licht, in tegenstelling tot onze bibliotheken. Het achtergrondgeluid is er ook minimaal, door de isolatie is het er echt erg stil.»

Geïnteresseerden vinden meer info op www.loko.be. Doorklikken naar *Leercentrum*. Meer info over leercentra in Sheffield en Warwick vind je op respectievelijk <http://www.shef.ac.uk/infocommons> en <http://www2.warwick.ac.uk/services/library/grid/>

VETO'S VISITATIECOMMISSIE (7): NATUURBEHOUD EN -BEHEER

"Ik zie die wel zitten voor een weekendje"

Thans bevinden we ons in het verre Heverlee tussen een horde barmhartige dierenvrienden: biologen. De les 'natuurbehoud en -beheer' is nog niet begonnen, of we krijgen al een paasei aangeboden van onze rechterbuur. Naastenliefde bestaat, en wel hier.

Ken Lamberts

Twee kleine kindjes sieren het bureaublad van professor Frank Van de Meutters laptop. "Heeft die al twee kinderen? Ik had hem nochtans maar 28 jaar geschat" horen we een meisje in onze omgeving ietwat beteuterd zeggen. "Neen hoor, hij zal er zeker al tweeëndertig zijn", probeert de brunette rechts van me. "Ik ga het hem vragen tijdens de pauze." Van de Meutter is hot bij de vrouwelijke lesgevers en dat zal tijdens de les meermaals bevestigd worden. Ons doet hij vooral denken aan Fré van *Het Eiland*. Het zwarte T-shirt dat zijn lendenen siert, is bedrukt met 'Humo's Rock Rally 2001' en werkt die perceptie zeker en vast in de hand.

KOMMAVLINDER

De cursusnota's hebben het digitaal leerplatform niet op tijd bereikt en worden nog gauw voor de les verkocht: 60 cent voor twaalf bladzijden recto verso, gerecycleerd papier: een koopje. We besluiten onszelf ook

van de nota's te voorzien om wat beter te kunnen volgen, al we maken ons geen illusies.

Van de Meutter zal vandaag de metapopulatietheorie behandelen zoals die initieel geformuleerd werd door ene Richard Levins, een Puertoricaan. Dat is een theorie die werkt volgens een 'simpele formule': $DP/Dt = C - E$. Iedereen knikt instemmend, wij krijgen het al ras benauwd. We menen te begrijpen dat je met behulp van die formule voorspellingen kan doen over dierenpopulaties: zullen ze uitsterven of kunnen ze in leven blijven?

Het wordt ons iets duidelijker wanneer de professor een eerste voorbeeld aanhaalt. De kommavlinder ofte *Hesperia comma* fladderde aan het begin van de vorige eeuw rijkelijk in het zuidoostelijke deel van Engeland — zij houdt van kalkheuvels. Om zich voort te planten heeft het vlindertje nood aan grassen die op snel opwarmende bodems groeien.

Het verdwijnen van de kommavlinder is te wijten aan het omzetten van kalkgraslanden in landbouwgronden. Door een afname van begrazing veruigden de kalkgraslanden en ging het specifieke klimaat verloren. Een uitgebreide zoektocht naar de historische en de huidige potentiële habitats voor de kommavlinder toonde aan dat de hoeveelheid leefgebied ervan afnam, net als het percentage van het bezette leefgebied. Uit dit alles volgt dat habitatverlies niet enkel leidt tot een afname van een soort in

de verdwenen habitatgebieden, maar ook tot een afname van het aantal bezette overblijvende patches. Bent u nog mee?

GITAAR

Het regent voorbeelden, het ene al poëtischer dan het andere: de lichtgroene sabelsprinkhaan, de noordse glazenmaker, het heideblauwtje, de veldparelmoervlinder, tot uiteindelijk de indigogors — een begerlijk paars vogeltje, onze favoriet. Wij zijn geen voorstanders van slides, maar de presentatie van professor Van de Meuter mag er best zijn: sierlijke foto's geven ons een helder beeld van de behandelde materie. Wijde landschappen, lieflijke bloemen, grappige konijnen: allemaal passeren ze de revue.

Onderwijl houdt de professor een houten stok in de handen die hij haast agressief op de reusachtige slides mikt en dat bemoeilijkt de concentratie een beetje. Van de Meuter heeft het duidelijk moeilijk zonder een gitaar in de handen. Hij geeft geen pauze en haast zich met de snelheid van een jachtluipaard door de cursus, zodat hij dra opnieuw driftig Dire Straitsdeuntjes kan tokkelen.

Kennelijk zijn we niet de enigen die het lastig hebben: links en rechts prult een bioloog met zijn mobieltje en ergens zegt iemand op nogal arrogante wijze 'PAUZE'. De meisjes rondom ons houden ondertussen niet op met fantaseren over hun biologiegod. Eén van hen ontlokt zichzelf de

meesterlijke quote "ik zie die wel zitten voor een weekendje". Het toeval wil dat BIOS, de biologische studentenkring, net een groepsvormend weekend heeft gepland. "Straks toch eens vragen of hij niet meegaat.", gniffelt er eentje.

EXTINCTIEKANS

Het kan Van de Meuter niet deren: ondanks een onvoorzien stroompanne ooreet hij vrolijk door. Nu behandelt hij een maatschappelijke kwestie: het SLOSS dilemma. Dat dilemma stelt zich de vraag of we beter opteren voor het afbakenen van één groot natuurreservaat, dan niet voor verschillende kleine reservaten, met het oog op het behoud van zoveel mogelijk verschillende soorten. Vandaar de naam: *Single Large Or Several Small*. De eilandtheorie is voorstander van de eerste optie, de metapopulatietheorie stelt dan weer dat de extinctiekans in de verschillende onderdelen zal toenemen in het tweede geval, maar indien de verschillende gemeenschappen een andere dynamiek hebben kunnen ze elkaar bufferen en als geheel voortbestaan.

Want ook dat is de taak van de bioloog: beslissingen nemen met als doel arme diersoorten erbovenop te helpen. We worden er stil van.

Groep T laat koten verkrotten

De huurprijzen in Leuven zijn torenhoog. Het is een boutade die al langer weerklinkt. Zijn er veel huizen beschikbaar, dan daalt de huurprijs, tenminste als de markt niet verstoord wordt. Dat gebeurt bijvoorbeeld als huizen leegstaan en verkrotten, een gekend Leuvense fenomeen. *Veto* kwam te weten dat Groep T een zeer dubieuze rol speelt in het Leuvense leegstandsdossier.

Eric Laureys

Menig Leuvenaar en student is fier op zijn stad. En terecht. Al doet de leegstand die op bepaalde plekken welig tiert pijn aan de ogen. In de Tiensestraat, naast de oude Acco, staan drie huizen hun lege zelf te zijn. Wat meer is, mos en schimmels vrolijken steeds meer binnen- en buitenkant van de woninkjes op. Werk aan de winkel voor de eigenaars dus. De drie panden zouden eigendom zijn van Groep T. Bij Groep T kan men ons inderdaad be-

vestigen dat de drie bewuste huizen deel uitmaken van hun vastgoedportefeuille. Wanneer we vragen of de huizen leegstaan, krijgen we als antwoord: "natuurlijk niet". Verdere vragen blijven onbeantwoord. "Mail

"Groep T is illegaal bezig"

maar eens." De huizen zelf zien er niet uit, zoals wel meerdere studentenkotens. Ze lijken ons bewoond. Eén huis is echter verzegeld met weliswaar verbroken politietape.

Is een woning er erbarmelijk aan toe, dan tikt de dienst huisvesting een ruitje in en inspecteert de woning. Na consultatie van dikke fardes weet men ons daar te melden dat de drie bewuste huizen inderdaad in hun bestand zitten. Eentje is reeds onbewoonbaar verklaard, de twee andere staan officieel leeg. In april zouden ze al een jaar leegstaan, en dan moet de eigenaar een leegstandstaks van om en bij de duizend euro ophoesten. Wanneer wij tussen neus en vingers vermelden

dat de huizen toch niet zo leegstaan als gedacht wordt, is men verbaasd. In dat geval, zo klinkt het, fraudeert Groep T. Want als er mensen wonen, moet dat worden aangegeven, en dat is tot nu toe niet het geval. Op die manier wordt de studententaks ontdoken.

Wie woont er dan in die bouwvallen van Groep T? Vooral Chinezen, zo blijkt. We ontmoeten een bewoner die ons bevestigt een contract te hebben met Groep T. Hij kan niet vertellen hoeveel mensen er precies wonen, want in de keuken worden constant andere gezichten gespot. Achteraan de *Délibéré* hebben we een goed zicht op de betreffende woningen. In de fakbar gaat men er prat op dat Groep T eigenaar is van praktisch alle huizen in de buurt. Maar klaarblijkelijk springt men niet echt duurzaam met dat bezit om. Enkele jaren geleden hebben extremisten één van de woningen gekraakt. Pas na een week werden ze opgemerkt. Nu is het 'rommelkot' van *Industria* er gevestigd.

"We stapelen alles op het gelijkvloers, want op de eerste verdieping is het gevaarlijk. De tweede etage is veeleer iets voor zelf-

moordamateurs", aldus de fakbaruitbater. Ook het oude Acco-gebouw is eigendom van Groep T. Daar wordt nu wat gewerkt door de mensen van het Solar challenge-team. Maar ook dat is een gammele barak.

Waarom laat Groep T zijn panden verkrotten? Een mogelijke verklaring is dat men zich de moeite niet meer wil getroosten om grote kosten te maken. Er circuleren immers al lang plannen om de huizen met de grond gelijk te maken en er een toren van zestien verdiepingen te bouwen, kroon op het Groep T werk. Maar begrijpelijkerwijs loopt dit niet van een leien dakje. Een aantal vergaderingen met de betrokken actoren ten spijt, lijkt het project niet echt van de grond te komen.

In de tussentijd verloederen de huizen en de bewoners, veelal Chinezen, durven of kunnen zich hiertegen niet verzetten. Als er zoals gemeld sprake is van moedwillige fraude, dan is het hek helemaal van de dam en zal Groep T zich moeten verantwoorden.

KOTNET VAN DICHTBIJ BEKEKEN

Limiet(loos)?

Het internetproject KotNet heeft de bedoeling om zoveel mogelijk studenten en personeelsleden de kans te bieden om vanuit de studentenkamer of van thuis uit verbinding te maken met het interne K.U.Leuven netwerk en via deze weg het internet. Simpel lijkt het, maar in de praktijk is de situatie iets ingewikkelder en minder rooskleurig.

Roel Moeurs

Om een verbinding te maken met KotNet zijn er verscheidene mogelijkheden. Het meest makkelijkste zijn de studenten die een kot huren van de universiteit zelf. Deze koten zijn allemaal bekabeld en het KotNet abonnement zit in de huurprijs inbegrepen, waardoor de student meteen kan inloggen en gebruik maken van alle mogelijkheden van KotNet. Wanneer je op de privémarkt terechtkomt, kan de situatie iets minder overzichtelijk worden. Tot een aantal jaar geleden was er maar één mogelijkheid om als particulier kotbaas of kotstudent een KotNet verbinding aan te schaffen en dit was via UPC (nu overgenomen door Telenet). Sinds kort is er echter een tweede mogelijkheid. Nu kan men ook bij operator E-Leven terecht die via ADSL — via het telefoonnetwerk — de mogelijkheid biedt zich te abonneren op KotNet.



In essentie koopt de K.U.Leuven een deel van het gebruik van het respectievelijke glasvezel — of ADSL — netwerk van deze operatoren om zo de studenten via dat netwerk toegang te geven tot het KULeuvenNet en het internet. Deze onrechtstreekse verbinding heeft een aantal voordelen voor de gebruiker. Omdat de internetverbinding niet verloopt via respectievelijk Telenet of E-Leven krijgt de gebruiker een internetadres toegewezen van de K.U.Leuven zelf. Hierdoor kunnen studenten vanop hun kot bijvoorbeeld makkelijk toegang verwerven tot databanken of programma's die anders enkel toegankelijk zijn binnen universitaire gebouwen, maar het systeem heeft ook nadelen.

De twee grootste zorgpunten die de meeste studenten aanhalen, zijn de downloadlimiet en het onvast karakter van het netwerk. Dit laatste punt is in de laatste jaren sterk verminderd — bij het begin van deze eeuw was er herhaaldelijk geen verbinding met het netwerk mogelijk — maar nog steeds mogelijk. Vanuit een technisch perspectief is het ook niet zo verwonderlijk. Voor particuliere gebruikers toegang hebben tot een website moeten ze over drie netwerken surfen, het particulier uitgebate kabel- of telefoonnetwerk van de operator waar ze hun contract zijn gaan afsluiten, het KULeuvenNet zelf dat door de universiteit wordt uitgebaat en uiteindelijk BelNet, het interuniversitaire net-

werk dat door de overheid beheerd wordt en de uiteindelijke internetverbinding geeft.

Het tweede punt, de downloadlimiet, is iets minder eenvoudig. Om het illegaal downloaden tegen te gaan blokkeert de universiteit bepaalde websites en programma's, maar stelde het ook enkele jaren geleden een limiet op het internetgebruik in (al het verkeer binnen het netwerk — zoals toledo — wordt niet meegerekend). Elke gebruiker krijgt in theorie vier gigabyte (1 blanco schrijfbaar, red.) ter beschikking per maand. In tegenstelling tot de (veel hogere) limietbeperkingen bij commerciële internetverbindingen krijgt de gebruiker deze limiet niet in één keer, maar verspreid over de ganse maand zodat hij steeds maar een klein deeltje kan gebruiken. Indien hij dit deeltje heeft opgebruikt, moet hij wachten tot zijn account terug is bijgevuld. Normale internetverbindingen schakelen de gebruiker dan over naar een veel tragere verbinding.

Tot voor kort was het overschakelen naar een veel duurder, commercieel abonnement dan ook de enige mogelijkheid om deze limiet te omzeilen. Via een upgrade van het KotNet-abonnement met 10 euro per maand kan men bij E-Leven alvast onbeperkt surfen. Ook Telenet is momenteel aan het nadenken over het lanceren van een speciaal studentengericht pakket. Wat Ludit denkt, is niet gekend.

VIJGEN VOOR PASEN (4): DE POLITIEKE CRISIS VOLGENS DE FILOSOOF

"Over symbolen kan niet worden onderhandeld"

Drie examenperiodes geleden begon de zwaarste regeringsformatie van het naoorlogse België. Intussen is eindelijk een interim-regering gevormd en hebben ook onze academici zich een duidelijke mening kunnen vormen over de crisis. Van Valentijn tot Pasen laat *Veto* elke week een specialist aan het woord. Deze week: professor Antoon Vandevelde, econoom, politiek filosoof en decaan van het Hoger Instituut voor Wijsbegeerte.

Simon Horsten

«Twee elementen zijn mijn inziens cruciaal geweest in de crisis van de voorbije maanden. Ten eerste is er de belangenberekening van de politieke partijen. Dat heeft niet zozeer te maken met persoonlijke verhoudingen: gelijk

welke persoon moet in zijn positie denken aan de belangen van de achterban en vooral van de eigen partij.»

«Natuurlijk is niet alles zomaar terug te brengen tot belangenberekening. Heel wat kwesties, en dat is het tweede element, zijn in deze crisis verheven tot symbooldossiers, waardoor het normale democratische spel om samen compromissen te zoeken niet meer kan worden gespeeld. Over symbolen kan immers niet worden onderhandeld. Nu is die logica van het symbolische geperverteerd geweest: verschillende partijen hebben symbolen gefabriceerd, daarin bijgestaan door de media. Zo is aan Vlaamse kant de opvatting dat taalgrenzen staatsgrenzen zijn duidelijk tot een symbool verworden.»

Veto: Die stelling werd vorige week in het zogenaamde Gravensteen-manifest nog met vuur verdedigd door een aantal linkse Vlaamse intellectuelen.

Vandevelde: «Ach, ik ken de meeste van die mensen, ik ben zelfs bevriend met veel van hen: dat is een clubje oude mannen. Bovendien zie ik niet in wat er links is aan hun tekst. Het enige dat ik zie, is een ouderwets Vlaams-nationalisme — inclusief het diaboliseren van iedereen die het niet eens is met hen.»

«Maar goed, in het algemeen is het gevaarlijk bepaalde dossiers tot symbolen te verheffen, omdat je ze zo onttrekt aan de normale politieke discussie. Je geeft ze een onaanraakbaar, sacraal karakter. Op die manier creëer je onhandelbare problemen en leg je de horde veel te hoog.»

«Een bijkomend probleem is dat de partijen die op federaal vlak samen naar compromissen zoeken, niet over hetzelfde algemeen belang spreken. Zo ontbreekt er momenteel iets essentieels in de Belgische politiek: de impliciete aanwezigheid van een gemeenschappelijk belang. Dat is trouwens niet enkel in

ons land het geval: zowel Europa, dat de naties overstijgt, als de verschillende etniciteiten die een land bevolken, zorgen ervoor dat het alsmoer moeilijker is om van een gemeenschappelijk 'wij' te spreken. Politiek in de eenentwintigste eeuw moet vertrekken van het feit dat de vroegere evidentie van een ééngemaakte publieke ruimte er niet meer is. In België ligt een oplossing onder andere in een federale kieskring: of je nu veel of weinig België wilt, je hebt sowieso politici nodig die zich voor het Belgische belang inzetten.»

«Een belangrijk politiek-filosofisch probleem is dus momenteel: hoe doe je aan politiek zonder een duidelijk wij-gevoel? Politiek wordt alsmoer multicultureler en internationaler en in dat opzicht is België, met zijn totaal verschillende sociologische realiteiten, een erg interessant laboratorium.»

EX-COMMUNISTEN RUKKEN OP IN DUITSLAND

Die Linke Duitse boel

Europa rukt op naar rechts? Niets is minder waar, alvast niet in Duitsland. Die Linke, een extreemlinkse zweep-partij, haalt verkiezing na verkiezing de kiesdrempel van vijf procent. De klassieke partijen zitten met de handen in het haar.

Eric Laureys

Wie Die Linke zegt, zegt Oskar Lafontaine. Een grote naam in de Duitse politiek. Jarelang is hij de voorman van de socialistische SPD. In 2005 geraakt hij in onmin met sterke man Schröder en keert hij de partij de rug toe. Nu is hij voorzitter van het nieuwe Die Linke, ontstaan uit het samengaan van voormalige West- en Oost-Duitse linkse partijen. Mede dankzij de populariteit van Lafontaine, gooiden de ex-communisten bij de afgelopen regionale verkiezingen in Hamburg, Niedersachsen en Hessen hoge ogen, met een score tussen de zes en zeven procent. Op zoek naar een verklaring komen we terecht bij Daniela Nitsch, een Duitse doctoraatsstudente Bio-informatica in Leuven.

NOKIA

Veto: Hoe is het succes van Die Linke verklaren?
Daniela: «Ik sta er zelf ook van te kijken. De Duitse economie draait nochtans op volle kracht, de werkloosheid daalt en op sociaal vlak zijn we nog nooit zo verwend geweest als nu. In het bijzonder de studenten hebben niet te klagen. Het inschrijvingsgeld aan de universiteiten is zelfs nog lager dan hier en de overheid zwaait met cheques voor al wie het nodig heeft.»

Veto: Toch lijkt Die Linke stemmen te hebben afgesnoept van de traditionele partijen?

Daniela: «Dat is niet zeker. De opkomst is altijd aan de lage kant bij verkiezingen voor de Bundesländer. Het zou kunnen dat Die Linke een groep kiezers aanspreekt die normaliter de moeite niet doen om naar het stemhokje te trekken. Daarbij komt dat verschillende bedrijven goedgevoerde vestigingen in Duitsland sluiten, om oostwaarts goedkope personeel te werven. Onlangs nog in Hessen met Nokia dat naar Roemenië trok. Dit heeft bij velen kwaad bloed gezet. Die Linke drijft op de stelling dat het neoliberalisme de kleine man niet ten goede komt. Ze profileren zich als een oppositiepartij die door hun

radicale ideeën willen wegen op het beleid en de publieke opinie. Sommigen denken dat Die Linke populair is bij allochtonen. Maar Duitsland heeft anders dan andere Europese

Veto: Is Die Linke een aanvaardbare coalitiepartner?

Daniela: «Persoonlijk vind ik hun voorstellen wat kortzichtig. In Duitsland worden ze ge-



(foto Christine Laureys)

landen veel minder problemen met deze bevolkingsgroep. Zo zijn er alleen al 2,5 miljoen Duitsers van Turkse origine. Zij zijn voor een groot stuk goed geïntegreerd en zelfs onmisbaar geworden voor de Duitse economie. Het lijkt me daarom vreemd dat net zij een partij zouden steunen die ijvert voor nationaliserings- en fulmineert tegen het kapitalistische systeem.»

meden omwille van hun extreme standpunten, hoewel de regeringsdeelname in de regio Berlijn ze wat *salonfähiger* heeft gemaakt. De hoofdstad vaart er alvast niet slechter bij, maar dat is voornamelijk te danken aan de sterke leiding van de regering aldaar. In Hamburg wordt nu overwogen om Die Linke mee in het bad te nemen. De CDU verloor er haar absolute meerderheid en een partner vinden,

blijkt plots een helse opdracht. Maar van formatiemoeheid zoals in België hebben we voorlopig nog geen last (*lacht*).»

Veto: Zal de partij ook een rol spelen in de aankomende regionale verkiezingen van Beieren?

Daniela: «Daar maken ze geen kans. Beieren is een rijke regio en heeft een traditie als christen-democratisch bastion. Het zou een prestatie zijn, mochten ze daar voet aan de grond krijgen! Niettemin hopen ze op succes, maar welke politieke partij doet dat niet vooraleer de stemmen zijn geteld?»

STASI

Die Linke zorgt in elk geval voor controverse. Onlangs nog werd een partijlid de wacht aangezegd omdat ze rondbazuinde dat de Stasi nog zo slecht niet was en de Berlijnse Muur voor Duitsland al bij al een goede zaak was. De officiële partijstandpunten geven echter een genuanceerder beeld als het om Oost-Duitsland gaat. Zo ijvert Die Linke voor een gelijkschakeling tussen de pensioenen van voormalige Oost- en West-Duitsers. Oost-Duitsers ontvangen op hun oude dag minder dan hun Westerse landgenoten omdat ze minder verdiend hebben. Daar zat de Muur ongetwijfeld voor iets tussen.

Daarnaast hebben ze nog een aantal controversiële standpunten zoals het stopzetten van de privatisering van water- en energie-maatschappijen, het democratisch controleren van wetenschappelijk onderzoek — al is onduidelijk wat daarmee bedoeld wordt — en de uitstoot van CO2 met maar liefst negentig procent naar beneden halen tegen 2050. Europa is voor Die Linke vooral een zaak van vrede en sociale rechtvaardigheid. Een Europees leger vinden ze verfoeilijk en dromen doen ze van een gastvrij Europa zonder grenzen, discriminatie of racisme.

Op korte tijd is deze oppositiepartij uitgegroeid tot de vierde partij bij onze oostburen. Dat belooft voor de toekomst. Op hun website vinden we een flyer met daarop een grote rode bokshandschoen. Waar hebben we dat nog gezien.

EEN AVONDJE UIT (2) MET STIJN BEX

“Op zoek naar originaliteit en creativiteit”

Omdat toevallige ontmoetingen minder strafbaar zijn dan *stalking*, vraagt Veto Bekende Leuvenaars naar hun favoriete adresjes voor een avondje stappen. Een gids voor iedereen die een *celebrity* aan zijn vriendenkring wil toevoegen of gewoon leuke plekjes wil leren kennen. Wie weet loop jij binnenkort Stijn Bex — Leuvens gemeenteraadslid voor Sp.A/Spirit — wel tegen het lijf?

An Moerenhout & Kristof Muylaert

Drinken: «Voor de beste Stella van Leuven moet je in *Den Allee* zijn op de Oude Markt. Het ideale café om een nachtje aan de toog te hangen met een frisse pint en leuke muziek op de achtergrond. Al van mijn zestiende kom ik er geregeld over de vloer. Een ander café waar ik vaak langskom, is de *Commerce* op het Hooverplein. Wat me er het meeste aanspreekt, is de diversiteit aan mensen die er over de vloer komen. De *Commerce* trekt vooral een jong publiek aan, maar niet zo jong dat ik me er niet meer thuis zou voelen (*lacht*). Na de gemeenteraad gaan we daar ook regelma-

tig iets drinken of iets kleins eten.»

Eten: « 's Middag gebeurt het al eens dat ik een broodje ga eten in de *Zoff*, een sfeervol Italiaans restaurant in de Mechelsestraat. Genietend van wat antipasti waan je jezelf bijna in Italië. Als ik echt uit eten wil, kies ik voor het restaurant *TRES* in de Ravenstraat. Dit is een zeer leuke zaak met vriendelijke bediening en uitstekende wijn. Ik hecht ook enorm veel belang aan de sfeer. Lekker eten op je bord is zeker en vast het uitgangspunt van een goed restaurant, maar uit gaan eten moet meer zijn dan lekker eten alleen. Het kan zeker geen kwaad dat uitbaters op zoek gaan naar wat originaliteit om zo het monotone aanbod te overstijgen. Ik zal ook sneller geneigd zijn naar de meer creatieve zaken te gaan.»

LUZINE

«Voor de meer speciale gelegenheden, bijvoorbeeld wanneer vrienden van me trouwen, opteer ik voor *Luzine* van de kersverse Leuvense stadskok Jeroen Meus. Je vindt me er natuurlijk niet elke maand, want je bent er al vlug een pak centjes kwijt, maar bij speciale



(persfoto)

gelegenheden mag het al wat meer zijn. Dit restaurant is dan ook het schoolvoorbeeld van wat ik bedoel met originaliteit en creativiteit. *Luzine* is dan ook het perfecte culinaire uithangbord van de stad.»

PARKEN

Lievelingsplaats: «Mijn lievelingsplaats durft nog al eens te veranderen. Momenteel heb ik het meeste plezier in de Abdij van 't Park te Heverlee. Als ik een uurtje vrij heb om te lopen dan ga ik daar stevast naartoe. Tijdens mijn studententijd vond ik het vooral zalig om in één van de Leuvense parken te liggen en te genieten van een luie zomerse namiddag.»

Den Allee, Oude Markt 41, 016/20.07.37
Commerce, H.Hooverplein 16, 016/22.55.78
Zoff, Mechelsestraat 25, 016/29.75.10
TRES, Ravenstraat 38, 016/20.53.35,
<http://users.telenet.be/deeetplaneet.boba/>
Luzine, Kolonel Begaultlaan 15/6,
Wilsse, www.restaurantluzine.be

POLITIKA BLAAST 65 KAARSJES UIT

Brood en Spelen

Politika viert feest. 2008 staat voor vijftigste jaar onafgebroken inzet en bekommernis voor de belangen van de studenten sociale wetenschappen. Nadat Politika in 1943 boven de doopvont werd gehouden, heeft het zich ontwikkeld tot een volwaardige gesprekspartner binnen de faculteit sociale wetenschappen. Zij vormt een betrouwbaar bastion van waaruit studenten van zowel de opleidingen politieke wetenschappen, sociologie, communicatiewetenschappen als sociale en culturele antropologie op kunnen terugvallen. Hierdoor kan het rekenen op een achterban van wel tweeduizend studenten. Of na vijftigste jaar Politika zijn vitaliteit heeft weten te behouden óf dat hun pensioengerechtigde leeftijd reeds van hun gezicht staat af te lezen, weten we pas nadat we een aantal medewerkers hebben weten te strikken.

Sebastiaan Holslag

Veto: Wat weten jullie — Thomas Vandormael (preses), Jan Driesens (vice preses), Maarten Gerard (vice preses) — eigenlijk over de geschiedenis van Politika?

Politika: «De school politieke en sociale wetenschappen is eigenlijk opgericht in 1892 bij de faculteit rechten en was daarna eerder voor studenten die in de richting van bestuurskunde gingen. Wij waren dus een groep binnen rechten. Daarna vormden we samen met Economie een faculteit. Zo zijn we vanaf 1943 tot een eigen faculteit gegroeid.»

Veto: Hoe is de verhouding met de andere faculteitskringen?

Politika: «We kunnen niet meer spreken van uitgesproken rivaliteit of tegenstanders. We zijn eerder de kleine broertjes van Ekonomika en VRG. Dit kan echter allemaal wel snel

veranderen over een periode van drie à vier jaar doordat bijkomende studenten hier een eigen invulling aan kunnen geven.»

DEBATTEN

Veto: Onderhouden jullie contacten met de politieke kringen van andere universiteiten?

Politika: «Vroeger was er een veel nauwere samenwerking. Er werden bijvoorbeeld tezamen lezingen gegeven of er waren gemeenschappelijke debatten. Deze banden zijn echter verwaterd. We stellen ook vast dat er nog weinig nood is aan maatschappelijke debatten. Daarbij ondervonden we tijdens onze laatste verbroederingscantus een verschil in tradities. Zo kwamen de Gentse studenten opdraven met nog meer linten of zelfs 'potskes'. Ook is onze structuur anders ingedeeld. In Gent staat bijvoorbeeld de kring — Politeia — en de onderwijsvertegenwoordiging los van elkaar. Deze zitten bij ons daarentegen in dezelfde kring.»

Veto: Wat denken jullie over de verstandhouding met de faculteit zelf?

Politika: «Ik meen dat we een studentvriendelijke decaan hebben. Natuurlijk zijn er soms ook al eens meningsverschillen. Maar toestanden zoals bijvoorbeeld aan de Faculteit Letteren blijven uit.»

Veto: Wat zouden jullie graag nog verwezenlijkt willen zien met Politika?

Politika: «Dat wat eigenlijk onder de werkgroep sociaal valt, mag voor ons sterker naar boven komen; namelijk meer lezingen en vormingen. Of meer gewicht geven aan kritische publicaties in het tijdschrift Politika opdat uiteindelijk het evenwicht kan worden hersteld met het idee achter 'brood en spelen'.»

LAGE OMZET IN DE SPUYE

“Niet rampzalig”

Meestal zijn het de kleine studentenrestaurants die winst maken dankzij hun vriendelijke bediening en gezellige sfeer. Toch is de Spuye al geruime tijd het zorgenkindje van Alma. De Spuye werd in 2006 verbouwd, maar presteerde sindsdien beneden de verwachtingen. Bert Clymans, studentenvertegenwoordiger van Alma, is voorzichtig optimistisch. «De toestand is niet geweldig, maar ook niet rampzalig. Er is de laatste tijd beterschap en we hopen dat die tendens zich zal voortzetten.»

Nathalie Hoes & Sander Raeymaekers

Hoe komt het dat de renovatie een omgekeerd effect had op de omzet? «Een deel van het publiek is na de verbouwingen blijkbaar weggebleven», zegt Steven Vandermeulen, de nieuwe manager van de Spuye. «Een ander probleem is dat er op het Universitair Sportcentrum een aantal colleges weggenomen zijn.» Bert Clymans beaamt dit: «De dalende omzet is een algemene tendens in Heverlee. Door een herschikking van de uurroosters is de middagpauze nu veel korter. Sportkotters hebben soms nog maar een halfuurtje, dan ga je geen warme maaltijd bestellen.» Hoewel het studentenaantal van de faculteiten in Heverlee gestegen is, vertaalt dit zich niet in de omzet van de restaurants. In Alma 3 speelt ook de psychologische perceptie. Er zijn nu minder buffetten, waardoor de wachtrijen veel langer lijken en mensen afhaken.

PRIJZIG

Niemand heeft echt een duidelijke verklaring voor de gedaalde omzet. Er is uiteindelijk niet veel veranderd aan het aanbod.

Manager Vandermeulen denkt dat de prijs een rol speelt. «Na de verbouwingen hebben we verplicht het twee-prijzensysteem ingevoerd, wat dus een toeslag voor niet-studenten betekent.» Liggen de prijzen niet sowieso hoger dan in de andere Alma's? Voor een pizza tel je immers acht euro neer, een flinke knauw in het voedselbudget van de gemiddelde student. «De pizza's worden goed verkocht, al kunnen we de prijzen en het assortiment misschien wel eens herbekijken», meent Vandermeulen. De verbouwingen brachten ook enkele praktische nadelen met zich mee. «Er is geen rechte toeg meer, dus het personeel heeft minder plaats om te werken. Het zaaltje boven is nu een studieruimte en kan overdag dus niet meer gehuurd worden», vertelt contactpersoon Dominique Claeskens.

BEEKJE

Toch lijkt het dat de Spuye er stilaan bovenop komt. «Sinds december gaat het de goede richting uit. Er is nu een betere controle op de uitgaven en we ondernemen ook specifieke acties. Zo was er onlangs een barbecue, die door het mooie weer veel volk trok», zegt Vandermeulen. Ook studentenvereniging Apollon organiseert activiteiten in de Spuye, zoals de *afterschooldrinks*. «Het is de bedoeling om het initiatief te koppelen aan etentjes. Het *all you can eat* pizzabuffet was al een groot succes», zegt Claeskens. «In het begin was er een knoert van een daling en nu is het een kabbelend beekje, dus het gaat de goede kant uit», stelt Bert. Alma vraagt continu feedback aan personeel en studenten om het probleem te verhelpen. «We hebben een tijdje gewerkt met bediening aan tafel, maar dat systeem bleek niet haalbaar. Met de vaste ploeg die er nu is, functioneert alles goed. Het is weer plezant werken in de Spuye», aldus Claeskens.



Maastricht University *Leading in Learning!*

Visit our Master's Meeting

5 March 2008

- Arts & Culture
- Behavioural & Political Sciences
- Business & Economics
- Computer Sciences
- Health & Life Sciences
- Law

www.unimaas.nl/mastersmeeting

Excellent master's programmes with a strong international dimension!



“Werkende mensen hebben geen tijd voor harddrugs”

Dat de doorsnee student op regelmatige basis zijn heil zoekt in meerdere liters alcohol is geen publiek geheim. Maar hoe zit het met plantaardige drugs? Heeft de Leuvense student te kampen met een drugsprobleem? Veto snoof het deze week voor je uit.

Afgelopen week hield Veto een grootscheepse steekproef: we gingen langs in aula's van acht verschillende faculteiten waar studenten uit het tweede jaar van één van de aangeboden richtingen op dat moment les hadden. In totaal vulden 637 studenten onze enquête in.

Daar sommige lessen reeds vroeg in de ochtend geprogrammeerd waren, lagen een paar experimenterende druggebruikers vermoedelijk nog suf te bed: dat doet wat af aan de representativiteit van onze steekproef. Een rapport dat in 2003 door het Van Dalecollege werd opgesteld, toonde immers aan dat het cannabisgebruik bij studenten die vaak brosen hoger ligt dan dat van de trouwe lesgever. Hetzelfde geldt voor studenten die één of meerdere jaren hebben overgedaan aan de universiteit of humaniora en bij studenten die een slecht studiegevoel hebben, regelmatig roken en alcohol consumeren of een vriendenkring hebben waar ook 'gebruikt' wordt.

LEGALISERING

Ondanks de statistische onvolkomenheden van ons onderzoek liegen de resultaten er niet om: 37,04 procent van de ondervraagden heeft ooit softdrugs genomen of doet het nog steeds op al dan niet regelmatige basis. 44 procent van de ondervraagde jongens rookt af en toe een joint tegenover 32,5 procent van de meisjes.

Het overgrote deel van de ondervraagde studenten geraakt aan softdrugs via vrienden, via vrienden van vrienden of via mensen die regelmatig naar Nederland gaan, een kleiner deel koopt ze ter plaatse op feestjes. Drugsconsumptie gebeurt het vaakst met vrienden op kot, op enige afstand gevolgd door feestjes en buiten — in een park of een tuin. Slechts 18,2 % van de respondenten kent niemand in de naaste vriendenkring die af en toe experimenteert met softdrugs.

Studenten nemen thans meer hun toevlucht tot drugs dan vroeger. In oktober 1994 onderzocht het Medisch Centrum voor Studenten het druggebruik al eens bij studenten. Daaruit bleek dat slechts 16,8% van de studenten ooit, occasioneel of regelmatig cannabis gebruikte. Op vijftien jaar tijd hebben we met andere woorden te maken met meer dan een verdubbeling van het cannabisgebruik. Ook al werkt de — gedeeltelijke — legalisering ervan die verdubbeling mogelijk in de hand, de stijging blijft frappant.

“Partydrugs zijn brot”

«De cijfers tonen dat het overgrote deel van de studenten wel iemand kent die met softdrugs experimenteert. Maar is het even gemakkelijk om iemand op het spoor te komen die regelmatig pakweg een lijntje coke snuift? We nemen de proef op de som: we vragen aan kennissen waarvan we sterke vermoedens hebben dat ze regelmatig cannabis roken, of ze toevallig iemand kennen die verder durft te gaan dan enkel wiet. Bij de derde persoon hebben we al prijs: hij brengt ons in contact met een tweedejaarsstudent exacte wetenschappen. We spreken af op zijn kot. In het doffe licht van een rode schemerlamp, *The Doors* op de achtergrond, vertelt hij ons zijn hallucinant relaas.»

«Ik ben voor het eerst in contact gekomen met drugs in het derde of vierde middelbaar: enkele schoolkameraden rookten op regelmatige basis wiet. Op een keer probeerde ik het zelf en ik vond dat wel leuk: ik ben dat blijven toen tot ik in Leuven ging studeren.»

«Ik heb altijd al met harddrugs willen experimenteren, maar ik wou ermee wachten tot ik een diploma op zak had. Totdat ik op

mijn vorig kot iemand ontmoette die op regelmatige basis met harddrugs experimenteerde — voornamelijk cocaïne. Hij raadde mij aan niet langer te wachten met experimenteren. Als werkende mens heb je er veel minder tijd voor: je moet volgens een stipt dagschema leven. Ik heb zijn raad opgevolgd en ik heb er geen spijt van.»

«De eerste keer dat ik bollen (*XTC*, *red*) nam, voelde ik me heel goed. Het was op een feestje: je geeft je helemaal, iedereen vindt je leuk en je voert de meest intieme gesprekken met mensen die je niet goed kent. Je kunt goed inspelen op situaties. Normaal gezien heb ik niet meer succes bij meisjes dan andere jongens, maar toen waren er plots drie geïnteresseerd. De dag erna kwam echter al snel de ontuchtering: wat heb ik gezegd tegen die per-

uitwerking ervan duurt twaalf uren. Je komt tot de conclusie dat je moet stilstaan bij de kleine dingen van het leven. De grens tussen realiteit en fictie is heel klein. Je beleeft je fantasie in de werkelijkheid. In een bos bij me in de buurt zag ik onder een boom een deur die uitgaf op een eindeloze gang. Pas toen ik erin wou kruipen, zag ik dat die deur geen deur was, maar slechts een kleine uitholling in de grond.»

«Ik zoek altijd iets op over de drug die ik uitprobeer: zowel om de kans op negatieve effecten te verkleinen als om op leuke weetjes te stoten. Over LSD las ik bijvoorbeeld dat Jimmy Hendrix een paar druppeltjes ervan op zijn bandana aanbracht voor een optreden, en dat de zanger van Pink Floyd eraan verslaafd was.»



(foto Wim Driessens)

soon? Die hoefde dat toch helemaal niet te weten? Je voelt je bedrogen en vindt de drug heel *fake*. Daarenboven worden alle *happy* stoffen (*serotines*, *red*.) in je hersenen voor een bepaalde tijd opgebruikt. Je voelt je dus sowieso niet bijster vrolijk bij het ontwaken de dag erna. Neen, *partydrugs* zijn brot.»

«Tijdens de semesterexamens aan het einde van vorig academiejaar wou ik nog eens experimenteren. Ik was me aan het vervelen en daarom kwam er een vriendin langs, het was de dag voor het examen van wijsbegeerte. Ik heb toen cocaïne genomen en ik voelde me zelfzeker, fijn en gelukkig. Het examen is overigens goed gelukt, net als heel het voorbije jaar: ik ben met onderscheiding geslaagd.»

«Na de examens heb ik aan mijn ouders verteld dat ik met twee vrienden naar Werchter ging. Dat was echter niet het geval: we namen de trein naar de Ardennen — we hadden paddo's gekocht en we hebben die toen in de vrije natuur opgegeten, terwijl we naar de wolken keken. Een unieke ervaring: de wolken hadden plots de vreemdste vormen, de kleuren veranderden. We waren alle drie door elkaar aan het stamelen. Vooral de eerste uren werkt dat intens, daarna keer je langzaam terug naar de realiteit. Dat was een heel intiem proces.»

«Het werd een wilde zomer. Terwijl ik in Dour het festivalterrein betrad, liep ik langs een kerel die een bordje in de handen vasthield waarop stond 'LSD: x aantal euro's'. Waarom niet, dacht ik? LSD is een minuscule vloeistof die je op de tip van je tong legt. De

KOTSMISSELIJK

«De slechtste drug waartoe een student zijn toevlucht kan nemen, is cannabis. Op het eerste moment lijkt die drug heel onschuldig, maar wanneer je eraan verslaafd raakt, wil je de dag erna niet meer opstaan en word je enorm ambitieus. LSD en paddo's zijn daarentegen geestesverruimend. Je gaat er heel *chique* dingen door zien. Bij LSD kan je tegelijkertijd min of meer normaal functioneren; onder invloed ervan heb ik ooit eens gesproken met een oud-leerkracht Nederlands van me, zonder dat die iets in de gaten had. Op het moment zelf vond ik hem echter beangstigend enthousiast.»

«Vorige week heb ik nog eens LSA genomen, een bestanddeel waarvan je LSD kan maken. Dat zijn zaadjes die je moet pletten en met water moet aanlengen. Initieel is dat heel slecht voor de maag, je wordt er kotsmisselijk van. Daarna vind je de normaalste dingen echter heel sensationeel: je kijkt naar een voorbij kruipende kever als een koe naar een trein. Pas toen ik een paar van mijn vrienden LSA zag nemen, besefte ik hoe vreemd ik er zelf waarschijnlijk uitzag: ze kropen letterlijk over de grond en staken hun armen af en toe in de lucht omdat ze verwonderd waren over dit of dat.»

«Aan heroïne begin ik niet — dat lijkt me te gevaarlijk. Ook MDMA heb ik nog nooit gebruikt. Als je gecontroleerd drugs neemt, denk ik niet dat er zoveel nadelen zijn. XTC

doodt heel veel hersencellen, maar alcohol doet dat ook, zij het in mindere mate. De meeste drugs imiteren stoffen in de hersenen, dat is bij bier niet anders. Sporadisch drugs nemen is dus niet zo erg volgens mij.»

BESTELLING

Dat het gemakkelijk is om in Leuven aan softdrugs te geraken, staat buiten kijf. Een scheiden rondvraag in de grote vriendenkring volstaat doorgaans ruimschoots om de gewenste portie cannabis, hasj of marihuana in bezit te krijgen. Maar wat met harddrugs? We testten het voor u uit.

Net als het gros van de studenten ondervraagd in onze enquête, denken wij aan harddrugs te geraken via vrienden van vrienden,

of via vrienden van vrienden van vrienden. En zo geschiedt: via twee contactpersonen komen we al op maandag in contact met P, een tweeëntwintigjarige student uit een richting van de humane wetenschappen. Hij beweert ons wel drugs te kunnen bezorgen tegen een prijsje. «Ik geraak aan heel veel: cocaïne, LSD, speed, XTC. Enkel heroïne wordt moeilijk.» We komen overeen dat P voor 40 euro zoveel mogelijk verschillende drugs aankoopt. Ons broodje lijkt gebakken.

Het duurt echter een poos eer we P weer aan de lijn krijgen. Op donderdag bellen we hem zelf op. We krijgen slecht nieuws te horen. «Ik heb vannacht te horen gekregen dat de bestelling niet kan doorgaan: de mensen aan wie ik het vroeg, stonden niet achter het doel van de bestelling, en daarnaast is het zeer ongebruikelijk om máár één XTC-pilletje te bestellen, máár één lijntje Speed, etcetera. Als je wilt, kan ik echter een grotere bestelling verzorgen.»

Helaas ontbeert Veto het nodige budget om in grote hoeveelheden drugs aan te kopen. Bent u echter op zoek naar een goed shot harddrugs? Contacteer ons, en we bezorgen het u binnen de week.

Tekst: Ken Lambeets
Onderzoek: Ruben Bruynooghe,
Christoph Meeussen, Nathalie Hoes,
Sander Raeymaekers, An Moerenhout & Kris Vanelderden

LEUVENS INTERNATIONAAL STUDENTEN SPORT TOERNOOI (LISST)

Blote Portugezen rennen over het plein

Voor de 25e keer werd vorige week het Leuvens Internationaal Studenten Sport Toernooi (LISST) georganiseerd. De jubileumeditie van het sporttoernooi werd echter ontsierd door vele afzeggingen, maar dat kon de sfeer bij de buitenlanders evenwel niet verpesten.

Sander Raeymaekers

Al een kwarteeuw verzorgt LOKO Sport een internationaal studentensporttoernooi. Het opzet van dit evenement is de universitaire ploegen van verschillende — buitenlandse — universiteiten in een aantal disciplines tegen elkaar te laten spelen. De laatste jaren is de buitenlandse opkomst echter verminderd, waardoor ook ploegen van de interfacultaire beker worden ingeschakeld.

Dit jaar mochten de organisatoren twee buitenlandse delegaties verwelkomen. Na laatsttijdige afzeggingen van Spaanse en Nederlandse studenten, en nadat de 'studenten' uit Kenia illegaal bleken te zijn, kwamen er enkel Spaanse en Roemeense studenten opda-

gen. Al bij de openingsreceptie werd duidelijk dat er een goede sfeer hing. Met een flesje *Roemeens water* in de hand luisterden de aanwezigen naar de uitleg van de stagestudenten.

Sportief gezien was het gebeuren van mindere kwaliteit. Met slechts twee buitenlandse delegaties en de laatsttijdige annulaties van Medica en Crimen kon er niet gesproken worden van een echte competitie. Enkel basketbal en voetbal bij de heren waren vermeldenswaardig. Ondanks het afkijken van de strategie moesten de Roemenen de duimen leggen tegen de ploeg van Apolloon. De ploeg van het sportkot moest wel net zijn meerdere erkennen in de Portugezen bij het voetbal. Hoewel ze voor de match nog zeer katholiek een gebedje deden in de kleedkamer renden blote Portugese voetballers na het laatste fluitsignaal het plein over. Ze liepen er rondjes en slaakten vreugdekreten alsof ze de wereldbeker hadden gewonnen.

Voor de eerste keer werd er ook een rugbycompetitie georganiseerd. Het werd een Leuvens onderonsje met de Landbouwkring (LBK) als winnaar. De enige vrouwencompetitie die doorging, was de volleybalcompeti-



(foto Jonas Donvil)

tie. De Roemeense ploeg en Apolloon speelden drie wedstrijden tegen elkaar.

Naast de sportieve competitie bereidden de organisatoren leuke activiteiten voor zoals een kroegentocht, waarbij de Roemenen alsmaar vroegen naar *the strongest beer*. Op woensdagavond was er de international party in samenwerking met LOKO International, waar ook de Leuvense buitenlandse studenten speciaal voor werden uitgenodigd.

De ludieke uitreiking donderdagavond was een perfecte springplank om op de vierde avond het Leuvense nachtleven in te duiken. De Portugezen echter vonden het eerder een aanleiding om hun hoofdhaar te verwijderen in de gang van de herberg. Fier kwamen ze later hun medailles tonen in het Leuvense, alvorens vroeg in de ochtend de bus op te stappen voor een reis van 1900 km. Voor velen onder hen was het de eerste buitenlandse reis.

De organisatie was in handen van vijf studenten sportmanagement; ondanks veel *last-minute* werk zijn zij toch tevreden dat ze de week zonder al te veel kleerscheuren zijn doorgekomen.

TUSSEN DE REGELS (1): TERRORISME

Ontploffende pingpongballetjes

Universiteiten zijn de plaatsen bij uitstek waar de knappe koppen vandaan komen, maar kennis is ook macht, wist Sir Francis Bacon al. Om de twee weken belichten we een cursus, gedoceerd aan onze alma mater, die tussen de regels door misdadig gedrag zou kunnen bevorderen. Deze week gaan we na of onze ingenieurs ook explosieven leren maken.

Laurens Serneels

Kan iemand met een Leuvens ingenieursdiploma op zak ook een carrière ambiëren in het terrorisme? Dat is de vraag die we ons deze week stellen. De reeds in de eerste bachelor voorgeschotelde 'Algemene en technische scheikunde' blijkt al menig kwajongenshoofd op hol te brengen als professor Creemers na enkele lessen over alkanen en chemisch evenwicht met een intermezzo komt aanzetten over springstoffen.

ENERGIE

De uitleg begint nogal voor de hand liggend: bij de ontploffing van springstoffen worden materie en energie verspreid in de omgeving. Lijkt ons nogal logisch; we willen tenslotte dingen *in de lucht* laten vliegen. Deze energie kan gebruikt worden voor vreedzame of minder vreedzame doeleinden. Dat begint goed te klinken. Goede springstoffen moeten zuurstof bevatten, stikstofverbindingen, en moeten zich in weinig tijd kunnen transformeren van heel weinig vaste stof naar heel veel gas. Allemaal goed en wel, maar hiermee zijn we nog geen stap verder. We willen natuurlijk weten hoe je zelf zo'n stofje kan fabriceren. Gelukkig moeten we niet lang op onze honger zitten.

KUNSTMEST

We beginnen met schietkatoen. Dit zijn eigenlijk, grofweg genomen, watten die in salpeterzuur gedrenkt zijn. Het kan gebruikt worden om buskruit te vervangen, maar ook om pingpongballetjes van te maken. Al is

men van die laatste toepassing afgestapt om begrijpelijke redenen: niemand wil licht ontvlambare pingpongballetjes. Vervolgens gaan we over naar de productie van glycerolnitraat, nitroglycerine ofwel, zoals het in de volksmond wordt genoemd, dynamiet. Zoals in de cultklassieker *Fight Club* al werd gesuggereerd, is het basisproduct hiervoor vet. Na behandeling met salpeterzuur blijkt dit zich te transformeren tot het goedje waar Alfred

De beste opleiding om in het terrorisme te gaan, blijkt bio-ingenieur te zijn

Nobel beroemd mee is geworden. Er wordt wel een zeer sterke do-not-try-this-at-home meegegeven aan de studenten, want deze procedure blijkt zeer riskant: een lichte schok is genoeg om het geheel voortijdig tot ontploffing te brengen. De doorgewinterde terrorist heeft nu nog een vraag: watten zijn te koop in elke Delhaize, en vet is ook nog niet zo moeilijk te vinden, maar dat salpeterzuur? Professor Creemers laat zijn studenten duidelijk blijken dat dat nu net iets is dat hij 'niet aan jullie neus zal hangen'.

KUNSTMEST

Als we dan toch een echte tip willen, verder in de cursus wordt ons de oplossing duidelijk, en het is maar een woord: kunstmest! Opslagplaatsen van kunstmest hebben beschikbaar in de geschiedenis nogal eens de neiging gehad spontaan de lucht in te gaan, zoals in Tessengerlo in 1942 en in Texas City in 1947. Boosdoener in kwestie is de stof ammoniumnitraat, dat ook in explosieven gebruikt wordt. De beste opleiding om in het terrorisme te gaan, blijkt dus niet ingenieurswetenschappen te zijn, maar eerder bio-ingenieur.

EVA WIL VEGETARISME SEXIER MAKEN

(Wa)b(l)iefstuk

Voor een kilo biefstuk is 15000 liter water nodig. Dat is maar één van de hallucinante cijfers die werden getoond op een informatieavond van vzw Ethisch Vegetarisch Alternatief in het STUK.

Christoph Meeussen

Via dit soort avonden probeert de vzw ons te doen inzien welke gevolgen het eten van vlees heeft. Zo vertelt Tobias Leenaert, coördinator bij EVA, dat het niet alleen grote gezondheidsrisico's inhoudt, maar dat de productie van vlees verantwoordelijk is voor maar liefst achttien procent van de wereldwijde CO2-uitstoot. Dat is meer dan de uitstoot van alle transportmiddelen ter wereld samen. Je kan dus stellen dat een vegetariër in een Hummer veel minder vervuult dan een vleeseter in een Toyota Prius.

KOE

Nog een ander *feitje*: Doordat dieren lang en intensief gevoed en verzorgd moeten worden, is hun opbrengst ecologisch gezien erg laag vergeleken met de energie die erin gestopt wordt. Zo kan men met de hoeveelheid graan die nodig is om twee mensen koe te laten eten, ook 24 mensen laten eten. Het weekblad *Knack* concludeerde dan ook treffend: "Dat we met z'n allen nog niet van de honger en dorst zijn gestorven, komt omdat het grootste deel van de wereldbevolking zich (nog) geen biefstuk kan veroorloven."

HAPJES

Tijdens de pauze wordt het goedgevlude STUK-café voorzien van de nodige vegetarische hapjes. Nadien is het de beurt aan tweede spreker Peter Tom Jones. Deze burgerlijk ingenieur Milieukunde en postdoctoraal onderzoeker aan de K.U.Leuven is erg begaan met de problematiek. Dat blijkt alvast uit zijn erg sterk gedocumenteerde kennis van zaken. De cijfers en feiten die Leenaert net voordien gaf, worden door hem goed gestaafd en onderbouwd.

Maar de visie van Jones behelst meer dan enkel een andere eetcultuur. Hij gaat uit van

een nieuw maatschappelijk bewustzijn met aandacht voor onder andere passiehuizen, een sterke uitbreiding van het openbaar vervoer, enzovoort. Er zijn volgens Jones echter nog veel hindernissen. Zowel maatschappelijke vooroordelen, vastgeroeste (eet)gewoonten als financiële barrières zorgen ervoor dat vele plannen voorlopig niet veel ingang vinden bij de grote massa.

MENTALITEIT

Nochtans lijkt het probleem reëel. Projecties van de wereldbevolking tonen tegen 2050 negen miljard inwoners. Blijven spreken van economische groei maar niet stilstaan bij de gevolgen voor de aarde die ons huisvest, kan dan ook niet langer. Jones spreekt in dit verband van enkele belangrijke *tipping points*, kritieke fases die plots grote veranderingen teweeg kunnen brengen waar men niet van kan terugkomen. Maar ook mensen zouden hun *tipping points* hebben. Als bij beleidsmakers en de mensen zelf de mentaliteit verandert, kan plots een grote verandering teweeggebracht worden.

Een vegetariër in een Hummer vervuult veel minder dan een vleeseter in een Toyota Prius

Concreet probeert vzw EVA via een aantal acties de mensen wakker te schudden. Zo bedachten ze de slogan 'Donderdag Veggiedag', een oproep om mensen aan te zetten minder vlees te eten. Ook spreken ze restauranthouders aan om meer vegetarische schotels op hun menu te zetten en geven ze zelf ondersteuning voor (beginnende) vegetariërs met recepten en ander advies.

Wie meer wil weten over de actie, kan surfen naar www.donderdagveggiedag.be



Station in
beweging
door
Stephanie
Verbeken



VADERS EN ZONEN

“Papa, kijk eens wat ik kan”

Er was deze week in het STUK heel wat te doen rond vaders en hun zonen. Op verschillende dagen werd de film *Father & Son* van Aleksandr Sokoerov gespeeld, er was de lezing *In de naam van de vader* van de familietherapeute Marleen Heylen, over de rol van de vader in het leven van een zoon. En in dat thema was er ook de dansvoorstelling *Repeater*.

Maartje Swillen

“Mijn vader en ik hebben samen fietsen gerepareerd, kersen geplukt en hout gehakt. Maar dat is ondertussen lang geleden.” Om dat euvel te verhelpen, besloot de Duitse choreograaf Martin Nachbar samen met zijn vader een voorstelling in elkaar te steken. Het resultaat is een ongewone, grappige en soms ontroerende opvoering over vaders en zonen.

Wie een conventionele dansvoorstelling verwachtte, had het helemaal mis. De scène is voorbehouden voor alleen de vader en zijn zoon. De bewegingen van Nachbar junior behouden meestal nog een zeker verwantschap met traditioneel dansen en zijn steeds elegant en gebalanceerd. De vader daarentegen beweegt eerder stug en houderig, wat van hem een bijwijlen aandoenlijk figuur maakt.

HOUTVUUR

Tijdens de opvoering wordt elk mogelijk aspect van de vader-zoonrelatie opgerakeld. Veel is daar niet voor nodig, zo blijkt, slechts af en toe klinkt een zweem van klassieke muziek, voor de rest zorgen geluidsopnames van een onweer of een knetterend houtvuur voor de auditieve begeleiding. Het decor bestaat enkel uit een vloer van tapijten, die geïntegreerd worden in de voorstelling. De eerste actie bestaat erin dat vader en zoon in stilte de

scène opbouwen. De Nachbars bevinden zich als het ware in hun eigen woonkamer.

Met zowel groteske als subtiele gebaren en sprongen wordt uit de doeken gedaan hoe vader en zoon tegenover elkaar staan. Er zit heel wat generatieconflict in de voorstelling. Vader en zoon kijken vaak vol onbegrip naar elkaar, lijken niet steeds te begrijpen wat de ander bedoelt. Nu eens loopt de vader weg, dan weer is dat de zoon. Het tweetal is echter ook onlosmakelijk met elkaar verbonden, zetten een soort van mimespel op en spiegelen wat de één de ander voordoet, hetgeen soms grappige beelden oplevert.

SCHUDDENBUIKEN

Echt gelachen wordt er vooral wanneer vader en zoon elkaars lichaam verkennen. Daar kwam dan ook komisch schuddebuiken en poken aan te pas. Een moment later is de zaal dan weer ontroerd door de aanvankelijk

aarzelende omhelzing waarin vader en zoon verstrikt raken. Dat soort afwisseling kenmerkt de hele voorstelling.

APATHISCH

Als we eerlijk zijn, moeten we ook vermelden dat het getouwtrek tussen vader en zoon soms een beetje gaat vervelen. Dat is echter steeds van korte duur, want de uitgekende bewegingen van Nachbar junior zijn tenslotte een schreeuw om aandacht: van het publiek, maar vooral van zijn vader. Die laatste blijft soms zo apathisch tegenover het kunst- en vliegwerk van zijn zoon, dat het lijkt of die echt een hummelkje van acht is dat wil tonen dat hij op kan tegen zijn vader die hardnekkig de krant blijft lezen. We zijn allemaal ooit acht jaar geweest, dus bij momenten is de voorstelling voor iedereen herkenbaar.

AANSTORMEND TALENT (1): BODYSPASM

"Vettige rock en krakende synths"

Er wordt wel eens smalend gedaan over Leuven als (cultuur)stad. "Daar zitten alleen zuipende studenten", is een cliché dat door menig Antwerpse dikkenek en hippe Gentenaar tot in den treure herhaald wordt. Maar wij weigeren deze stelling voor waar aan te nemen en zullen het bewijzen ook. Elke week duikt *Veto* in de Leuvense visvijver van jonge beloftes en laat hen aan het woord over hun kunstvorm en inspiratie. Snoek van deze week is *Bodyspasm*, het Leuvense antwoord op de *Dewaele Brothers*.

Nathalie Hoes

We ontmoeten Pieter Steeno, de helft van *Bodyspasm*. Samen met broer Seb maakt hij nu bijna twee jaar muziek, een mengeling van rock en elektro. Vorig jaar wonnen ze Rockvonk, een rock rally van de provincie Vlaams Brabant. Het was meteen hun eerste grote optreden. "Dat was echt een belevens", steekt Pieter van wal. "Wij sprongen er uit omdat de andere kandidaten allemaal rockers met gitaren waren. Wij hebben ook wel die *rockattitude*, maar we gebruiken alleen *gesampled* gitaren." *Bodyspasm* slaat dus aan en dat heeft zeker te maken met de energieke wisselwerking tussen de broers. "We zijn allebei al veel langer met muziek bezig, maar dan op een verschillende manier. Seb is dj en ik heb kleinkunst gestudeerd aan Herman Teirlinck (*Antwerps instituut voor podiumkunsten, red.*). Toch was ik geïntrigeerd door dansmuziek omdat het zo *instant* is. Het zijn ook geen gescheiden werelden meer, rockliefhebbers gaan na een optreden ook naar elektrofeestjes. Zo ontstaat er een dubbele energie: die vettige gitaarsound en *synths* die piepen en kraken langs alle kanten."



Rechts: Pieter Steeno

(foto Pieter Baert)

DIGITAL DIRT

Dat de grens tussen rock en dance verwaagt, is zeker een trend van de laatste jaren. Denk maar aan *Soulwax/2 Many DJ's*, *Klaxons*, en de dansbare poprock van *Franz Ferdinand*. "Ik denk niet we echt iets nieuws doen, maar door het combineren van invloeden ontstaat onze eigen stijl. Misschien kan je het best omschrijven als 'digital dirt', heel energetische dansmuziek. Net zoals wij plezier beleven aan muziek maken, willen we echt dat mensen zich amuseren. Dat is het concept van onze muziek: even alles vergeten en je zintuigen openzetten door die dreunende muziek. In die agressie zit een soort uitgelatenheid waardoor je jezelf kan loslaten en gewoon genieten." En waar haalt *Bodyspasm* zijn inspiratie? "Wij vinden heel veel dingen zalig. *The Chemical Brothers* en *Beastie Boys* zijn allebei *keivet* omdat ze die jeugdige branie hebben. Ons publiek is ook redelijk

jong, al zijn er ook veertigers die iets herkennen van Kraftwerk."

"Er is blijkbaar grote vraag naar onze soort muziek. Er is *Shameboy*, maar da's toch iets braver, en *Soulwax* is onbetaalbaar. Maar we zijn tevreden met de aandacht die we nu krijgen. Het is comfortabel zo, we moeten nog niets bewijzen en kunnen rustig groeien". Pieter beaamt dat Leuven niet ingeslapen is. "Er is echt veel talent en wij zitten er middenin. Het hangt in de lucht, je moet er alleen maar oog voor hebben. Ik vind het belangrijk dat wij de tijdsgeest vertalen, er kan nu zoveel dat vroeger niet mogelijk was. Het zou geweldig zijn om jonge mensen met een creatief brein samen te brengen, zoals in *The Factory* van Andy Warhol. Het is zo schoon als je *soulmates* ontmoet".

Op 17 april speelt *Bodyspasm* met *Shameboy* in het Depot. Benieuwd naar beats? Check myspace.com/bodyspasm.

BROEDERS VAN LIEFDE

Negen ton gebroken verlangens

Kijk, en je ziet zeven mensen. Ze strompelen, vechten, zingen, draaien en dansen. Maar bovenal schreeuwen ze, al is dat niet altijd hoorbaar. Met *Broeders van Liefde* zetten Chokri Ben Chika en Arne Sierens een stuk op het podium dat aan meer dan twee kanten snijdt.

Elke Desanghere

Broeders van Liefde is het derde deel in een drieluik. Deel één, *De Leeuw van Vlaanderen*, ging over de vader. Met *Onze Lieve Vrouw van Vlaanderen* schakelde Union Suspecte over naar de moeder. Voor het laatste deel werkten ze samen met Compagnie Cecilia om de relatie tussen twee broers te belichten. Het resultaat is op zijn minst beklievend.

Van op het balkon hebben we een goed uitzicht op het podium en zijn decor: negen ton glasscherven. We zouden het een strand kunnen noemen, maar daarvoor blinkt het te scherp. Hierop spelen de zeven acteurs hun rol.

ABORTEREN

De personages worden één na één aan ons voorgesteld. Abdel is verraden door zijn broer Ismaël. Deze laatste keert terug naar huis om zijn broertje het boek dat hij over hen schreef te laten lezen. Maar Abdel

kan hem zijn vertrek niet vergeven.

Suleiman wordt bestempeld als een crimineel, maar in feite is hij de weg kwijt. Het is moeilijk om te zeggen waar hij staat. Misschien net omdat hij nergens plaats vindt. Pascal daarentegen houdt van hem. Hij biedt de jonge man een plaats, maar deze weigert. Ondertussen heeft hij ook nog de zorg over zijn mentaal zieke moeder, Magali. Op haar blote voeten is zij het meest fragiele personage.

BERGEN

De nar die de relatie met het publiek onderhoudt, is Ludo. Hij laat ons lachen, maar in zijn overdadige naastenliefde is ook hij iemand waar we met medelijden naar kijken. Zo ook Lupe, die wil trouwen met haar Isabel. Maar haar passie is niet genoeg om haar geliefde te krijgen.

Elk personage slaagt erin zijn eigen tragische verhaal aan het publiek te vertellen. *Liefde valt niet zomaar te aborteren*. We geven hen volledig gelijk. Maar een verhaal is er niet, tenzij dat van de ondergang. Alles wat zij voelen is stuk, onvervuld of tevergeefs. Wat blijft, is de band die ze hebben en de wil om elkaar te begrijpen, ook al lukt dit niet.

De personages mogen dan wel hun gebreken hebben, de acteerpresetaties waren er vrij van. Haider Al Timimi als dief, Georgina Del Carmen Teunissen als vrouwelijke lasser, Johan Heldenbergh als ho-

moseksuele *security guard*, Titus de Voogdt als besnorde nar en Marijke Pinoy als doorgedraaide moeder zetten stuk voor stuk bergen van mensen neer. Wellicht zijn de rollen zo op hun lijf geschreven omdat ze deze zelf gekozen hebben. Chokri en Zouzou Ben Chika hadden als broers dan weer weinig keuze.

Veelzijdigheid is minstens even belangrijk als acteertalent. De mens kan op zoveel manieren iets vertellen en dat hebben Ben Chika en Sierens ten volle benut. Voor een leek kunnen de bewegingen spastisch overkomen, maar wie beter kijkt ziet hoe alles dans is, en alles wat gezegd of verzwegen wordt ondersteund. Hetzelfde geldt voor de toepasselijke muziekstukken en de live zang.

Als het soms klinkt, dan botst het even vaak. Toch maakt dit het stuk niet chaotisch. Elk personage is consequent in zijn of haar lijden. En wat ons betreft gaat het om het gevoel waarmee we achterbleven. Het valt niet duidelijk te omkaderen maar dat hoeft ook niet. We hebben het glas gevoeld.

www.unionsuspecte.be,
www.compagniececilia.be

Filmfirmament



Once

Kleine onafhankelijke films zijn hip. Na *Juno* betreedt nu ook *Once* met enige vertraging onze bioscoopzalen. Een Iers exportproduct dat even vloeiend over de tong zal gaan als Guinness bier. Maar met een nasmaakje.

Bo Vanluchene

Een Ierse straatmuzikant en een Tsjechische emigrante: Ken Loach had er een bikkelhoud drama van gemaakt, Martin Sorscese een politiek statement, maar regisseur John Carney brengt met *Once* verrassend genoeg een moderne musical. Daarvoor doet hij een beroep op zijn oude vriend Glen Hansard, frontman van *The Frames*, een indie band die al vijftien jaar groter dan *U2* probeert te worden. Het is nu al duidelijk dat *Once* voor *The Frames* zal doen wat *Good Will Hunting* voor *Elliott Smith* deed — behalve het zichzelf in de borst steken met een mes dan. Ook Hansard heeft zijn oscarnominatie intussen kunnen verzilveren. Voor het nummer op de soundtrack waar de meeste stroop aan kleefde weliswaar.

BOEZEM

De plot is weinig inventief, maar dat wordt goedgemaakt door Hansard, die doet waar hij het best in is: *Ier zijn*. Zijn rosse haren, zijn wilde ogen en zijn enorme charisma voegen haast geloofwaardigheid toe aan de film. Tegenspeelster Markéta Irglová doet het minder goed, maar ze is zo'n lief, klein meisje dat geen recensent dat zal durven schrijven. De wetenschap dat Hansard en Irglová in het echte leven een koppel zijn, maakt dat zelfs de ergste critici de term *chemistry* zullen moeten gebruiken.

Een moderne musical? Tim Burton kan er nog een punt aan zuigen: waar hij er met een monsterbudget en de boezem van Helena Bonham Carter nog niet in slaagde van *Sweeney Todd* een geloofwaardige samenzang te maken, wist Carney op zeventien dagen tijd voor een peulenschil de begrip-pen jong en *cool* te benaderen. Toch blijft één aspect van de traditionele musical overeind: plaatsvervangende schaamte wanneer personages op straat beginnen zingen of neurien. Al wordt dat wel met de nodige humor opgevangen.

KNIETJE

Het moest helaas allemaal een beetje *te* spontaan zijn. Bij het filmen van de openingsscène, waarin een heroïneverslaafde de gitaarkist van het hoofdpersonage probeert te stelen, was één van de ongeïnfomeerde omstanders zelfs zo vriendelijk de 'dief' een knietje te geven. Soms komt de spontaneiteit echter neer op halfslachtig camerawerk of onderbelichting. En wanneer tijdens een geforceerde strandscène plots een hond en een frisbee opduiken, wordt onze *goodwill* ietwat te hard op de proef gesteld.

Bij het zien van *Once* bekruipt ons een beetje hetzelfde gevoel als wanneer we naar onze *Frames*-cd's luisteren: we trappen er toch niet helemaal in. 'Spontane' duetten blijken foutloos te verlopen, violen duiken op uit het niets, beeldmateriaal van verloren liefdes is netjes gemonteerd en fantastische, getalenteerde muzikanten lopen elkaar voortdurend tegen het lijf. Een tip? Koop de soundtrack — het verhaaltje fantaseer je er zó bij.

Steekkaart

Regie: John Carney
Cast: Glen Hansard, Markéta Irglová, Hugh Walsh.
Duur: 85 minuten
Release: 5 maart 2008
Kort: Twee mensen en een stofzuiger

studio
LEUVEN

SMALL GODS IN STUK

Een familiedrama is altijd een beetje horrorfilm

Via een autosnelweg razen we geluidloos naar het begin van de film. Zwart-wit beelden laten meteen de vervreemdende sfeer voelen zodat het onbehagen meteen al onder je huid kruipt. Een ziekenhuis is het volgende oplichtende beeld. *Small Gods* begint. Alles wijst erop dat deze film er niet zomaar eentje is om rustig met je glaasje tomaatensap te bekijken.

Nele Bruynooghe & Ruben Bruynooghe

De lens wil ons nog niet meteen verklappen waar het verhaal over gaat, de beelden blijven vaag, de achtergrond en de jassen van de figuren op ons netvlies blijven wit. Wat moet je hiermee? Net als je die vraag gesteld hebt, duikt een advocaat op, de vertegenwoordiger van de rede op het toneel. Met zijn te grote brillenglazen, zijn te zware stem — vermoedelijk veroorzaakt door een overdaad aan sigaretten — luistert deze man koel naar het verhaal van Elena. Het hele verloop van de film, merkt de kijker nu, zal gegoten worden in dit patroon: met cynische vragen lijkt de advocaat zijn cliënte langzaam te wurgen in haar eigen kluwen van beelden en gevoelens. Elena echter sleurt zowel ons als haar ondervrager mee in haar absurde wereld.

Een auto, met een vrouw aan het stuur, een jongetje naast haar, botst tegen hoge snelheid op een stapel boomstammen. Elena, zo zien we later, overleeft de klap, zij ligt buiten bewustzijn in het ziekenhuis dat we in het begin van de film zagen. De advocaat vraagt haar wat er precies gebeurde. Vanaf het begin?

Elena ziet na haar ontslag het leven niet zo rooskleurig meer in. In al haar wanhoop vlucht ze in een soort zelfmoordpoging en sleurt daarbij haar zontje mee in de ondergang. Er is echter meer aan de hand. Als we opnieuw focussen op hetzelfde beeld zien we



(foto Ruben Bruynooghe)

dat Elena een gordel draagt, die zelfmoordpoging lijkt dus eerder een moord op haar zontje. Meteen begrijpen we waarom Elena ondervraagd wordt. Alleen, de advocaat lijkt meer geïnteresseerd in wat er na het auto-on-

geluk gebeurde.

De verklaringen die zij aflegt bij de advocaat lijken wel erg onwaarschijnlijk, wat alleen maar bevestigd wordt door zijn cynische vragen. Het gebeurt natuurlijk niet elke dag dat je ontvoerd wordt uit een ziekenhuis en zonder vragen te stellen met je ontvoerder meegaat op een reis waarvan je de bestemming niet kent. We zien beelden van een gamme caravan, haar ontvoerder aan het stuur of lekkere bruine bonen aan het eten. Een reis, zo lijkt het, zonder einde, zonder doel. Of Elena's verhaal nu geloofwaardig is of niet, dat wordt niet op de korrel genomen, alles draait rond de gevoelens van Elena, die zijn echt. Dáárin schuilt de kracht van deze film. We zien Elena langzaam en zonder al te veel woorden, tot zichzelf komen, of God worden in haar eigen leven. Met dit uitgangspunt wijkt de regisseur Karakatsanis wel een beetje af van zijn oorspronkelijke bedoeling.

HONDENKOOI

Aanvankelijk zou *Small Gods* een horrorfilm worden waarbij een stelletje jongeren met een busje rondrijden en af en toe een moord plegen; als kleine goden beslissen zij over andermans leven. Wat van dit idee overblijft, is de eerste gefilmde scène — drie jaar terug — waarin het verhaal van Sara wordt verteld.

De regisseur vertrekt voor deze film bewust vanuit de familie, hij gelooft dat ieders leven draait rond het afrekenen met je jeugd. Ook Elena heeft wat om mee af te rekenen in deze film: na de dood van haar moeder stort de relatie met haar vader in elkaar. Het

dieptepunt kwam er nadat ze als straf opgesloten werd in een hondenkooi in de kelder. De reis blijkt dan toch ergens heen te leiden.

Al vanaf het begin was het Davids bedoeling om Elena te laten afrekenen met haar vader. Volgens hem is haar vader de oorzaak van al Elena's problemen. Uiteindelijk is zij niet in staat haar vader, die ondertussen al gekneveld in een put ligt, te vermoorden, ze gooit het lemmet dat David haar in de hand heeft gestopt weg, eindelijk beslissend over haar eigen leven. Terwijl David haar toch nog probeert te overtuigen dat ze dit aan zichzelf en haar gestorven zontje verplicht is, gaat Sara — dolgeworden door de situatie — als een gek gillend op het slachtoffer af en hakt er hevig op los.

APPLAUS

Ondanks het feit dat de film weinig publiek naar de zalen lokt, wordt ze door de internationale opinie op applaus onthaald. Iets wat men niet meteen zou verwachten bij een film die niet in aanmerking kwam voor subsidies. Samen met zijn broer heeft Karakatsanis alles zelf moeten doen, van het uitzoeken van de locaties tot het volledig zelf financieren van het project. Zo kon Karakatsanis verrassend snel antwoorden op de vraag wat de duurste scène was: voor 1750 euro liet hij op James Bond-achtige wijze een gratis wagen crashen tegen gratis bomen, alleen het stuntteam liet de rekening ietwat oplopen.

START INTERFACULTAIR THEATERFESTIVAL

ITF heeft aan zelfbestuiving gedaan

Leuven schrobt zijn kasseien voor de start van het Interfacultair theaterfestival (ITF). Maar liefst 10 deelnemende kringen spelen in de komende twee maanden op verscheidene locaties doorheen de stad. In de wandelgangen wordt er wel eens gefluisterd: "Je bent pas echt beroemd met een oscarbeeldje in de kast en een Fluwelen Flosj aan de muur."

Ide Smets & Christoph Meeussen

Het Interfacultair Theaterfestival is een overkoepelend initiatief van LOKO Cultuur voor en door studenten die aan kringtoneel doen. Hoewel het festival al sinds 1999 bestaat, is het nog maar aan zijn vierde editie toe. Het had steevast te kampen met onoverbrugbare hindernissen als een gebrek aan speelruimtes, en te weinig toneel spelende kringen. De geschiedenis laat er dus geen twijfel over bestaan dat 2008 een geweldig jaar wordt voor het ITF met een nieuwe zaal en maar liefst 10 deelnemende kringen: een record. Er kan op zijn minst van een revival worden gesproken. Het festival heeft aan zelfbestuiving gedaan.

Het kost immers veel technische, promotionele en logistieke ondersteuning om een toneelinitiatief op poten te zetten. Het festival maakt dit zwaard van Damocles dat boven elk initiatief hangt een beetje lichter. Daarenboven kan elk theatergoer nog eens potentieel gestreeld worden met een van de tien Fluwelen Flosjes die een uitzonderlijke expertise in categorieën zoals Muziek, Vormgeving, Actrice, belonen. Ook kringen die vroeger slechts sporadisch hun plankenkoorts overwonnen, nemen nu jaarlijks of tweejaarlijks deel aan het evenement. Het kringtoneel roest min of meer vast in de

kring, en wordt ondertussen steeds meer en meer uit traditie opgestart. Zelfs Wina, een kring waarvan het op het eerste gezicht minder evident is dat hij deelneemt aan het festival is bij deze editie van de partij.

Lichter is natuurlijk nog niet vederlicht. LOKO Cultuur draagt dan wel als mecenas van het evenement haar steentje in natura bij, de kringen zullen voor decoratieve uitpattingen daarentegen vooral op eigen financiële benen moeten staan. Toch is dit eerder een zegen dan een vloek, aangezien de kringen ertoe worden aangezet om te zoeken naar creatieve, simpele oplossingen voor eventueel levensgrote problemen. Met andere woorden: ons financieel belabberde zijn als student op de spits gedreven.

Kringtoneel is en blijft natuurlijk nog altijd wel amateurtoneel. Er wordt noch met professionele acteurs, noch met professionele regisseurs gewerkt. In ruil voor dit hoogstaande amateurisme krijg je natuurlijk wel een heel persoonlijk stukje theater te zien. Studenten werken er maanden aan een stuk in hun vrije tijd aan, en spiegelen de fictieve theaterwereld vaak aan hun tumultueuze studentenbestaan. Ze geven hun ziel bloot wat bij professionele theatergezelschappen steeds minder evident is. Er kan natuurlijk wel gerekend worden op een professionele jury.

Hoewel het festival floreert als nooit tevoren, ligt de uitdaging naar volgend jaar in het behouden van het aantal deelnemende kringen. Het einde is soms sneller nabij dan men denkt, wanneer de bezieler van het kringtoneel ermee ophoudt. Laten we hopen dat het vijfjarige jubileum een houten brui- loft wordt.

Voor meer informatie over het hele festival kan u terecht op www.leuvenspeelt.be

Het programma

Historia — "Echo's van de oorlog"

Soetezaal, STUK — 9, 10 en 11 maart — 20u00

Ontberingen en pijn aan het front. Het stille verdriet van kleine mensen en de precisie waarmee hun gapende wonden worden omzeild.

Pedagogische Kring — "Vlaams Filmpje"

De Nieuwe Zaal, Alma 3 — 10-14 maart — 19u30

Het verhaal van vier studenten die rond de keukentafel miserie en plezier in hun leven met elkaar delen.

Politika — "D."

De Nieuwe Zaal, Alma 3 — 17-21 maart 20u00

Drie. Desperate. Degoutant. Discrimination. Drank. Dedicated. Delen. Dangerous. Daden. Deception. Death.. Doek.

Babylontoneel — "Maak uw Keuze/Faites votre choix"

Reynaert Theater — 17-21 maart — 20u00

Het soort stilte na een orgasme, vlak voor de kunstmatige beademing wordt uitgeschakeld, dat begint met "tja." Maar ook: Gelukkig glimlachend, zingend, roepend.

NFK — "Caligula"

De Nieuwe Zaal, Alma 3 — 8-10 april — 20u45

Mensen gaan dood en zijn niet gelukkig. Een inzicht met verstrekkende gevolgen. Maar bovenal, een zoektocht naar het onmogelijke. Slechts één oplossing: de maan.

Alfa — "Made in Heaven"

De Nieuwe Zaal, Alma 3 — 14-16 april — 20u00

Amor, Eros en Cupido beginnen ruzie te maken over de liefde. Overtuigd van hun eigen gelijk gijzelen ze een theatergezelschap dat een nieuwe productie plant.

KULAK — "Het P@k"

De Nieuwe Zaal, Alma 3 — 17 april — 20u00

Een Zweeds dorpscafé wordt met de sluiting bedreigd, maar de inwoners bundelen de krachten tegen de kapitalistische wetten van een nieuwe maatschappij.

Wina — "Lucifer"

De Nieuwe Zaal, Alma 3 — 22-24 april — 20u00

God sprak na licht, land, dieren en mensen te hebben geschapen: "De mensen zullen ten hemel worden opgenomen!" En de engelen kwamen in opstand.

Katechetika — "Stille Paters, diepe gronden?"

Soetezaal, STUK — 23-25 april — 20u00

Een vredige abdij waar Poiseau onrust zaait, Jambers een reportage komt draaien en Suske & Wiske in het nauw worden gedreven. Barst de Apocalyps los?

Janus International Theatre — "Jackson IV"

De Nieuwe Zaal, Alma 3 — 4-5 mei — 20u00

No! Not Jackson V! But equally famous, and just as much disturbing. The downfall of the Jackson family. And they all go down together. but in STYLE!

Kort Cultuur

Opening Interfacultair Theaterfestival

Op drie maart wordt het officiële startschot gegeven van het Interfacultair Theaterfestival in de Soetezaal van het STUK. Alle deelnemende kringen zullen een voorsmaakje van hun stuk geven en op die manier tickets proberen aan te smeren aan nietsvermoedende bezoekers.

Daarnaast zal de nieuwe jury zichzelf voorstellen — wij zullen nog niet verklappen dat onze hoofdredacteur erin zit — en zal de naam van de nieuwe zaal bekend gemaakt worden. Je hebt er misschien op gestemd via de stembriefjes die in de Alma's lagen. Wij hebben alvast massaal gestemd voor *De Koelisse*, maar misschien wordt het wel een andere spannende naam, zoals *'t Geniep* of *De Spot*.

Je kan op de openingsavond ook combitickets kopen waarmee je voor zes euro naar twee stukken naar keuze kan gaan kijken. Ter plaatse dien je al te beslissen wanneer je wil gaan kijken, dus breng je *K.U.Leuven-agenda* mee.

Meer info op www.leuvenspeelt.be

Alweer IFS-nieuws

Vorige week vonden de preselecties van het Interfacultair Songfestival — het Eurosong van de Landbouwkring — plaats. Voor wie er niet bij was, volgt hier een kleine update. De volgende kringen zullen vertegenwoordigd worden in de finale, die doorgaat op 12 maart in het Depot: Babylon, LBK, VTK, Merkator, Politika, NFK, Geos en Medica.

Meer bezoekers STUK

Kunstencentrum STUK heeft publiekscijfers vrijgegeven waaruit blijkt dat in 2007 maar liefst 85.000 mensen STUK bezocht hebben. Dat zijn er een slordige 11.000 meer dan het jaar voordien in 2006. De vernieuwde artistieke ploeg is hier alvast heel tevreden mee.

Ook eens naar STUK? Meer info op www.stuk.be

(bv)

AD FUNDUM!

Elke
dinsdagavond
tussen 8 en 10

Studentenradio
op het ritme van



MIX FM
102.6 Leuven
106.7 Herent * 107.1 Oud-Heverlee



De waarheid achter het vervolgverhaal door Pieter Fannes



KULEUGEN

Maandag 3 maart 2008 — jaargang 3 — 2007-2008 — nummer 16 — www.kuleugen.be

Muizen knagen aan economie!!

De faculteit Economie en Bedrijfswetenschappen van de K.U.Leuven stond vorige week in rep en roer: een muizenplaag teisterde de gebouwen en het onderhoudspersoneel werd *en masse* ingezet om de ondiepen manueel op te sporen, te vangen en te vernie-

tigen. Aan de andere kant van het stadspark, in het Zoölogisch Instituut, loopt men dan weer fluitend door de gangen. Officiële reacties zijn daar niet te horen, maar officieus klinkt het venijnig: "Kijk, zij laten al jaren hun economische mechanismen op ons los

zonder dat we ons kunnen verdedigen. Vroeg of laat moest er bij ons wel eens een kooitje blijven openstaan."

Professor Liberale Economieën Paul De Grauwe laat overigens weten dat deze kwestie nog een staartje krijgt: "Ik was net bezig

met een eerste grondige evaluatie van de begroting van paars-rooms-blauw. Het is onmogelijk nog uit te vissen welke gaten van de knaagdieren komen en welke er al waren, maar het ziet er niet goed uit voor de regering."

Wat u niet in *Veto* las!

SSCHATTEN VAN DE KUL

Zwarte relikwieën

De gebouwen van de K.U.Leuven herbergen massa's verborgen pareltjes en ongeziene meesterwerken. Tweewekelijks schotelen we jullie hier een staaltje van voor. Hier lees je wat vorige week niet in de rubriek kwam.

Paul Henri-Gireaud

Dat gebouwen grote schatten herbergen weet je nu al, maar dat ook menig professor collecties aanlegt is waarschijnlijk minder bekend. Wij trokken daarom naar professor Cristal Nachtergaele.

Het kleine kantoor van de professor Oostlandse Krijgsgeschiedenis is gevuld met prullaria en unieke stukken. Haar enthousiasme is bewonderenswaardig, haar spreekstijl luid en krachtig. Eerst krijgen we een set porseleinen borden en gouden bekers onder de neus geschoven.

Nachtergaele: "Oh, oh, oh, kijk eens naar dit mooi servies. Deze borden zijn nog van mijn grootvader Heinrich geweest. Echte Duitse makelij, die zijn niet kapot te krijgen!"

Voor een westerse vrouw heeft ze een opmerkelijke obsessie voor oosterse symbolen. Op haar rode trui zien we bijvoorbeeld een centrale witte bol met midden erin het hindoeïstische teken voor de zonnegod. Nachtergaele: "Ja, wol heeft me altijd goed gestaan. Heb je trouwens al de verloren gewaande schilderijen aan mijn muur gezien?" Na meerdere grote namen te hebben aanschouwd, wijst ze met gestrekte arm naar de rechterbovenhoek van het kleine achterkamertje terwijl ze hard met haar voet op de grond stampt om onze aandacht terug naar haar zaak te brengen.



Deze kindertekening van ene A.H. uit 1897 is het pronkstuk uit de collectie van professor Nachtergaele.

Nachtergaele: "Het is 't laatste erfstuk dat ik jullie kan tonen. Die ingekaderde gouden pen heb ik als klein meisje gekregen van de grootste Duitse staatsman die er ooit leefde! Tevens een romanticus die samen met zijn geliefde Eva de dood vond. Jammer genoeg moet ik jullie nu wegsturen, want ik heb veel werk te doen. En je weet het hé, arbeid verlost!"

Bij het naar buiten wandelen merken we wederom haar fascinatie voor andere godsdiensten op, ditmaal de Joodse, evenzeer als een fotocollectie van sanitaire voorzieningen, schoorstenen en spoorwegen op stille asgrijze heides.

Oplossing voor kotdiefstallen

Sedert enkele weken worden Leuvense studentenkoten tijdens het weekend bedreigd door rovers. De — allicht allochtone — bendes hebben het vooral gemunt op laptops. De politie heeft nu in samenwerking met de universiteit aan een oplossing voor dit probleem gewerkt.

Onder de Leuvense studenten worden videogames verspreid. Deze moeten de studenten goed zichtbaar in hun kot achterlaten. Verwacht wordt dat de criminelen ook deze

spelletjes zullen meenemen. In het spel worden ze geconfronteerd met gelijkaardige misdrijven, wat volgens psychologen de drang naar échte misdaden doet verminderen. Het spel zelf kwam tot stand door een afstemming van daderprofielen die de Leuvense politie opgesteld had en de technische *knowhow* van *studentennerds* Ingenieurswetenschappen. Het resultaat is een variant op de bekende *Grand Theft* reeks.



GRATIS! Doe-het-zelf vloeike!



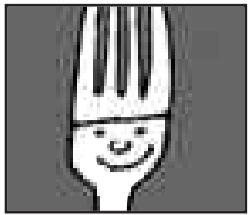
Freddy

door Sh3L14C



www.shellac.be

9				8			
2			6	5	4		3
		5	3			4	
8				6			
	4	3				2	7
				4			9
		7			5	1	
	9		8	7	1		4
			9				7




Menu van de week in Alma 1-2-3 03 - 07 maart 2008

A1 = alleen Alma 1  A3 = alleen Alma 3
A2 = alleen Alma 2  = vegetarisch


dinsdag

Kippenroomsoep met Chinese kool en curry	0,70
Kervelsoep	1,80
Hamburger met ketchupsaus en friet	2,40
Macaroni met witloofsous in kaassaus en tomaten-paprikamengeling 	3,30/3,70
Zalmforefilet, mousselinesaus en lentegroenten	4,65
Lamssteak met gestoofde bonen en kroketten	4,65
Stoofvlees op z'n Vlaams A2+A3	3,30
Koninginnenhapje A1+A3	3,70
Kippenlapje A1	


woensdag

Aardappelsoep	0,70
Soep van gedroogde tomaten, pasta en fijne groenten	1,80
Kalkoensteak met provençaalse saus A2	2,40
Vegetarische loempia met Indische saus en gewokte groenten 	3,30
Cannelloni	4,30
Rumpsteak met groene-pepersaus, oventomaat en kroketten A2+A3	4,65
Spaghetti bolognaise A1+A3	2,40/2,85
Stoofvlees op z'n Vlaams A1	3,70
Rumpsteak A1	
Kippenlapje A2	

donderdag

Minestrone	0,70
Kervelsoep	1,80
Braadworst met rode kool A1+A2	2,40
Bladerdeeg met geitenkaasmousse en salade 	4,65
Varkensgebraad met romige dragonsaus en gebakken aardappelen A3	3,70
Kalkoenstovers met patersbier, witloof en dennenappeltjes	4,65
Koninginnenhapje	3,70
Stoofvlees op z'n Vlaams A3	3,70
Rumpsteak A1+A2	

vrijdag

Preisoep	0,70
Zuiderse visserssoep	1,80
Romige blanquette met boschampionns en gebakken aardappelen	2,40
Paprika gevuld met groentebolognaise, kruidige aardappelsla 	3,70
Kipfilet met jonge wortelen en bieslooksous	4,30
Stoofvlees op z'n Vlaams	3,70
Rumpsteak A2	

**Vanaf nu kan je in al onze restaurants een filmticket
bekomen voor slechts 5 euro!**

Daarmee krijg je van **maandag tot vrijdag** toegang tot om het even welke prent in Kinopolis. De actuele filminformatie vind je steeds op onze placemats of op de Kinopolis website.

Kijk ook op de website voor menu **gasthuisberg,**
Justus Lipsius en **pauscollege**

Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad,
boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

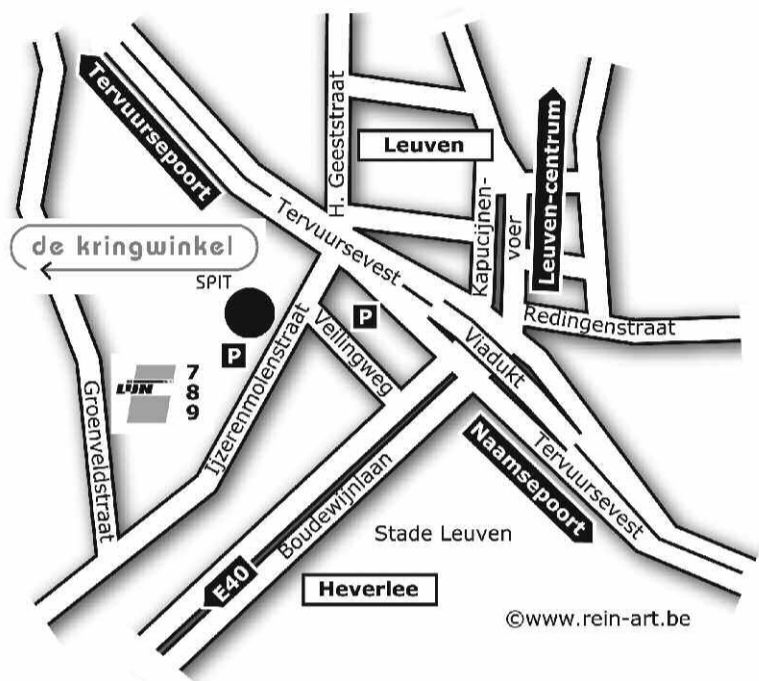
De Kringwinkel SPIT:
IJzermolenstraat 10-12 te Heverlee

Open: ma - vrij: 10 - 18 u

zat: 10 - 17 u

zo: gesloten

Tel.: 016 65 29 57 Web: www.spit.be



(advertentie)

(advertentie) **animoleuven**

presenteert:

WOENSDAG 5 MAART 2008

FILMAVOND

om 20.00 in SOJO (Kessel-Lo) 1 € inkom

Land and Freedom

van Ken Loach (1995)
Over de vele vrijwilligers in de
internationale Brigades tegen
het fascisme.

ZATERDAG 8 MAART 2008

GETUIGENIS

om 19.30 in het Oratoriënhoof 1 € inkom

n.a.v. Land and Freedom door
Carmen Mirantes

Een van de 'niños de la guerra'

Meer info? www.animoleuven.be





Colofon

Veto

's-meiersstraat 5
3000 LeuvenTel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.beJaargang 34
Nummer 16
3 maart 2008

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofdredacteur:
Maarten 'boulet' GoethalsRedactiesecretaris & V.U.:
An 'bitterbal' Moerenhout (adres idem Veto)Redactie:
Lisa 'loempia' Develtere, Nathalie 'vian-
del' Hoes, Ken 'curryworst' Lambeets,
Bram 'sitostick' Vanoirbeek & Alexander
'kipcorn' VrijhofMedewerkers deze week:
Pieter Jan 'chicken nuggets' Bonne, Robin
'servolla' Broos, Nele 'bickyburger'
Bruynooghe, Ruben 'kaaskroket' Bruyn-
ooghe, Els 'garnaalkroket' Dehaen, Jelle
'mexicano' Dehaen, Elke 'macho' Desang-
here, Wim 'ribster' Driessens, Pieter 'mini-
loempia' Fannes, Sebastiaan 'vleeskroket'
Holslag, Simon 'fishstick' Horsten, Chris-
tine 'taco' Laureys, Eric 'zigeuner' Lau-
reys, Christoph 'veggiebickie' Meeussen,
Kristof 'ne grote met tartaar' Muylaert,
Roel 'ne kleine met mayonaise' Moeurs,
Ward 'chicken wings' Neyrinck, Sander
'als het maar vlees is' Raeymaekers, Kris
'bamischijf' Vanelderden, Bo 'nasischijf'
Vanluchene, Stephanie 'wortelburger'
Verbeke & Maartje 'kipknots' SwillenCartoons:
Negu & Sh3L14CDTP:
Robin Broos, An Moerenhout & Chris-
toph MeeussenEindredactie:
An Moerenhout & Kristof MuylaertInternet:
www.veto.bePubliciteit:
Alfaset cvba - An Vanbiervliet
alfaset@loko.be
016/22.04.66Drukkerij:
Tuerlinck (Molenstede)Oplage:
9000 exemplarenISSN-nummer:
0773-5162Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdag-
namiddag om 16u. Alle geïnteresseerden
(tekst, foto, lay-out, internet, ...) zijn
steeds welkom op de redactievergadering
of op het redactieadres. Lezersbrieven en
vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u,
liefst mailsgewijs, ingezonden worden op
het adres: veto@veto.be. De redactie
behoudt zich het recht vrije tribunes en
lezersbrieven in te korten.

Agenda

ALFA

Opening feestweek@Fak Letteren op
02/03Tapavond met proffen@Fak Letteren
op 03/03

Alfafuif@Rumba op 05/03

24uren van de perma op 05/03

CHEMIKA

Spaghetti alternatief op 04/03

FARMA

Talenetenavond op 06/03

Cara-oke avond op 04/03

EKONOMIKA

Career Days op 03/03

Rewind@Alma II op 04/03

MEDICA

Aperitiefconcert op 04/03

Duvelnight@Doc's op 06/03

LOKO CULTUUR

Start ITF op 03/03

POLITIKA

Assistentenavond op 04/03

Oplossingen

1	6	4	5	2	3	8	9	7
3	8	5	1	7	9	4	2	6
7	2	9	4	8	6	3	1	5
8	3	2	9	6	4	5	7	1
6	5	1	8	3	7	2	4	9
4	9	7	2	5	1	6	3	8
2	4	6	7	9	5	1	8	3
9	1	3	6	4	8	7	5	2
5	7	8	3	1	2	9	6	4



Berichten

Goudkoorts in Guatemala

Van 1 tot 13 maart is Magalí Rey Rosa in België op uitnodiging van CATAPA en het Vlaams Guatemala Comité. Ze is een Guatemalteekse experte i.v.m. mijnbouw en milieu en brengt een bewogen getuigenis over de mijnbouwconflicten in Guatemala. Na jaren van burgeroorlog worden lokale gemeenschappen in Guatemala immers opnieuw bedreigd, dit maal door mijnbouwactiviteiten. Magalí voert al meer dan 20 jaar pionierswerk in het verzet tegen onverantwoorde mijnbouwactiviteiten. Van 1 tot 13 maart kan je tijdens verschillende infoavonden en debatten komen luisteren naar het verhaal van Magalí. Meer info op www.catapa.be of info@catapa.be

vrkrd
gkzn?

Zijn je examens tegengevallen? Of ben je niet zo tevreden met je studierichting? Zelf de indruk dat je verkeerd hebt gekozen? Verlies geen tijd en schrijf je snel in voor een opleiding aan de KHLeuven. Wie weet kom je in aanmerking voor één of meerdere vrijstellingen. ScCs!

Alle info vind je op www.khleuven.be/opleidingenMet een opleiding van de KHLeuven
raak je snel aan de slag.www.khleuven.be/opleidingen

Cultuurkalender

MUZIEK

Greg Haines: Gratis
Maandag 03/03 om 20u30 in STUK-
café, Naamsestraat 96, www.stuk.beOpen Mic Avond
Woensdag 05/03 om 20u00 in Foyer
Het Depot, Martelarenplein 12, www.hetdepot.beDe nieuwe reeks: Spectra ensemble
Vrijdag 07/03 om 20u30 in STUK Stu-
dio, Naamsestraat 96, www.stuk.beThe Hatricks — 4diab
Vrijdag 07/03 om 20u00 in Zaal Het
Depot, Martelarenplein 12, www.hetdepot.beCD-voorstelling: Dead Souls + transit
Vrijdag 07/03 om 20u30 in STUK La-
bozaal, Naamsestraat 96, www.stuk.be

THEATER

VTK Revue
Ma-woe 03-05/03 om 20u30 in Zaal
Heliand, Waversebaan 220, Heverlee,
www.vtk.beOpeningsavond Interfacultair Theater-
festivalMaandag 03/03 om 20u00 in STUK
Soetezaal, Naamsestraat 96, www.stuk.beMythobarbital (eerder Deviant) | Abat-
toir FerméDinsdag 04/03 en woensdag 05/03
om 20u30 in STUK Soetezaal, Naamse-
straat 96, www.stuk.be

DANS

Myth | Toneelhuis | Sidi Larbi Cherka-
ouiWoensdag 05/03 en donderdag 06/03
om 20u00 in Schouwburg, Bondgenoten-
laan 21, www.stuk.be

Cows in Space | ZOO | Thomas Hauert

Donderdag 06/03 en vrijdag 07/03
om 20u30 in STUK Soetezaal, Naamse-
straat 96, www.stuk.be

Culturele activiteiten en fuiven kunnen per
mail kenbaar gemaakt worden op
cultuur@veto.be

AD FUNDUM!

Elke
dinsdagavond
tussen 8 en 10Studentenradio
op het ritme vanMIX FM
102.6 Leuven
106.7 Herent * 107.1 Oud-Heverlee

(advertentie)

R O N N Y M O S U S E

“ H E T P O D I U M I S E E N H E I L I G E P L A A T S ”

“Als de Ronny het steunt, zal het wel in orde zijn”, was de motivatie van een oude dame om € 10 000 te doneren aan SOS kinderdorpen. Ronny Mosuse overtuigt na 20 jaar nog steeds de schoonmoederlijke harten met zijn krullenbol en nieuwe cd ‘Allemaal Anders’. We komen hem in wit kostuum en met contrabas tegen in het om 20u al ingeslapen Herent. Maar Afrikaanse ritmes en een ontroerende cover van Jacques Brel doet de souklep van Vlaanderen het publiek in CC De Wildeman toch nog ontwaken.

Nathalie Hoes & Ide Smets

Veto: Waarin verschilt deze plaat van uw vorige ‘altijd Oktober’?

Mosuse: «Deze keer heb ik er bewust voor gekozen om de dingen niet vanzelfsprekend te maken. Bij de vorige plaat werden de geijkte popmuziekpaden betreden, zonder veel risico's. Er zijn een paar wetmatigheden binnen de popmuziek en als je die toepast, weet je dat de muziek door iedereen gemaakt zal worden. Nu was dat radicaal anders. We zijn vertrokken van de teksten en daar hebben we dan een zangmelodie opgezet en uiteindelijk de muziek. Met als gevolg dat de muziek niet zo vrijblijvend is, je hoort het graag of niet.»

WERELDBEELD

Veto: Legt u voor uzelf de lat hoger dan vroeger?

Mosuse: «Commercieel gezien zou je kunnen zeggen dat het risicovol is. Maar persoonlijk maak ik het mezelf gemakkelijker, want ik doe nog meer mijn goesting. Voor hetzelfde geld mispakt je je en heb je geen concerten. Voor mij is dat mijn broodwinning, dus dat is wel redelijk belangrijk. Het heeft met ouder worden te maken en vooral met zo weinig mogelijk toegevingen doen. Ik vertrek altijd van mijn visie op de wereld. Die zit niet altijd zo direct in de teksten, die zijn meer een filtering van mijn wereldbeeld. Vroeger dacht ik dat je de mensen ook niet te veel bij hun nevel moet pakken, dat je beter gewoon popliedjes maakt en het water niet te veel beweegt. Maar nu ik ouder ben, denk ik dat de mensen mij misschien gewoon moeten zien zoals ik ben. Ik maak wat ik echt graag wil maken en ik wil ook dat de mensen mij horen en goed begrijpen. Misschien is het een zucht naar een goede verstandhouding met mijn publiek, een betere dialoog.»

TANGO

Veto: We merken verschillende invloeden in uw muziek. U brengt een cover van Brel, speelt met tango en verwerkt ook Afrikaanse elementen.

Mosuse: «Mijn muzikale interesse reikt inderdaad heel breed. Van Grace Jones tot de Jackson Five en Donna, maar ook Beethoven en Chopin. Ik luister heel vaak naar klassieke muziek, maar ik hou ook van AC/DC. Ik heb mij ooit voorgenomen om niet in hokjes te denken. Als ik zin heb om onder een nummer een dansbeat te zetten dan doe ik dat

“Cynische mensen zouden beter onder de trein springen”

gewoon. Ik wil mij daarin niet laten beperken, dat is het risico. Dat is misschien waarin ik afwijk van de traditionele popmuziek. Ik vind de kunst van liedjes maken belangrijker dan de commercie. Ik weet ook wel dat als je commerciële denkt en alles wat afgevlakt is binnen een bepaald format, je wellicht sneller verkoopt, maar dat is nooit mijn zorg geweest.»

Veto: ‘Laat me niet alleen’, uw cover van ‘ne me quitte pas’ raakt bij velen een gevoelige snaar.

Mosuse: «Het is een van de beste nummers ter wereld. Jacques Brel is een hele grote performer en ik hou van uitvoerende kunstenaars, mensen die hun publiek kunnen vasthouden en er hun goesting mee doen. Je moet je plaats op het podium verdienen. Dat is een heilige plaats, en als je erop staat, moet je iets zinnigs doen. Dat is niet altijd evident, maar je moet het dan maar zoeken. Je hebt misschien al van die situaties meegemaakt op een festival waar een artiest komt optreden: het publiek reageert maar lauw en die artiest

maand in een dip. Ik heb dus veel naar Afrikaanse muziek geluisterd om die sfeer weer op te roepen. Je wil die muziek ook kennen om de mensen beter te leren kennen. Het is geen verlangen naar mijn oorsprong, wel naar mijn roots.»

Veto: U bent ook pater van SOS Kinderdorpen. Is dat engagement er altijd geweest?

Mosuse: «Ik noem dat eigenlijk een vorm van opportunisme. Ik heb zelf een verleden in jeugdinstantellingen, dus ik weet wat het is om aan de andere kant van de maatschappij te leven. Bovendien ben ik geboren met een iets andere huidskleur dan jullie. Op zich is dat

nieuwe Amerika?»

Mosuse: «Ik wou dat het zo was. Congo is een vruchtbaar land met bijzonder veel rijkdommen, maar er zijn geen middelen, geen geld, geen infrastructuur. Er is niks. Wij hadden enkel onze akoestische instrumenten bij die uit zichzelf lawaai kunnen maken. En als je daar gewoon gaat staan en je speelt goed, lukt dat ook. In die optiek dachten we: “als we het hier kunnen, kan het overal”. Het is vooral de manier waarop je je daar moet behelpen, improviseren en je plan trekken. Met het weinige dat je bij hebt, kan je toch een massa van duizend mensen entertainen die plots samenstromen op een markt.»

Veto: Vindt u het belangrijk om omringd te zijn door vertrouwenspersonen? Gitarist Aram speelt al twintig jaar met u en pianist Klaas is ook uw manager.

Mosuse: «Het helpt zeker als je elkaar kent. Je moet bepaalde dingen niet meer uitspreken. Wanneer je met kersverse muzikanten werkt, duurt het heel lang eer je elkaar afgetast hebt en dan kan je pas aan de muziek beginnen. Dat hoeft bij ons niet meer, wij kunnen gewoon muziek maken. Maar wat het artistieke gedeelte betreft, blijf ik de leider van de groep (lacht). Ik zeg ook altijd bewust: de fascist. Als je met ego's zit, in ons geval drie, en je creëert een democratie, dat werkt niet. Dan heb je een groep zoals dEUS die vijf keer van bezetting verandert. Beter een soort dictatuur afspreken: ik ben de leider en jullie mogen inspraak hebben, maar ik zal beslissen tot waar die inspraak gaat.»

CYNICI

Veto: U zit in de jury van de nieuwe talentenjacht ‘Can you duet’ op VT4. Why do you duet?

Mosuse: «Dat is ook weer gigantisch opportunistisch. Zo'n zangwedstrijd zorgt ervoor dat de muziekindustrie wordt aangezwengeld en er opnieuw geld in het circuit is. Daarom zal ik altijd meewerken aan zulke programma's omdat het voor mezelf goed is. Er zullen waarschijnlijk cynici zijn die het te plat vinden en tegen het format zijn, maar dat interesseert mij niet. Het gaat om muziek op tv voor een breed publiek. Met de winst kunnen er andere groepen spelen, het is een kringloop.»

“Een zangwedstrijd gaat om muziek op tv voor een breed publiek. Met de winst kunnen er andere groepen spelen, het is een kringloop”

Veto: Met wie zou u zelf graag een duet zingen?
Mosuse: «(zonder nadenken) Aretha Franklin. Dat blijft voor mij toch de topzangeres van de wereld.»

Veto: U bent nu twintig jaar bezig, wanneer komt er een best of?

Mosuse: «Ik vind nog lang niet dat ik in de helft zit. Dat is ook meer iets voor de industrie zelf om daarmee af te komen. Ik zou altijd het nieuwste van 't nieuwste willen maken. Dan zou ik echt heel oud moeten zijn, dat ik echt niets nieuw meer kan maken.»

Veto: ‘Een fanatieke optimist tot in de kist’ zingt u in ‘Ik geef niet op’. Bent u een eeuwige positieve?

Mosuse: «Ik hou niet van cynisme. Cynische mensen zouden beter onder de trein springen. Het leven is van iedereen, ik weet niet of het een bedoeling heeft, maar ik ken wel het verschil tussen gelukkig en ongelukkig zijn. En cynisme helpt niet om gelukkig te zijn.»



(foto Cathelle Cornelissen)

wordt dan kwaad en arrogant. Daar kan ik niet tegen. Als het publiek slecht reageert, betekent het dat jij als artiest iets slecht doet.»

Veto: Het Nederlands lijkt een algemene herwaardering te kennen. Waarom zingt u in uw moedertaal?

Mosuse: «Dat is weer een gemakkelijksoplossing voor mij. Ik ben Nederlandstalig, ik denk in het Nederlands, ik ken trouwens weinig mensen die echt in het Engels denken. En om mijn wereldbeeld te bevatten, zelf te begrijpen en in een gefilterde versie weer te geven in een lied, is het evidentier dat ik dat in het Nederlands doe. Vroeger moest ik vertalen, woordenboeken gebruiken, naar beeldspraak zoeken en dan ben je heel lang bezig. En als je Engelse tekst af is, is dat nog maar een schim van hoe het oorspronkelijk bedoeld was. In zo'n ‘tussenin Engels’ klopt het gevoel helemaal niet meer.»

CONGO

Veto: U ondernam een reis naar Congo voor een muzikale Aids-preventiecampagne (te bekijken in de documentaire ‘Live in Congo’, red.). Zijn de Afrikaanse invloeden op de nieuwe plaat er zo insesijpeld?

Mosuse: «Absoluut. Iedereen die in Congo of Zwart Afrika geweest is, zal dat beamen. Het laat je niet los, de manier waarop de mensen leven, de sociale ingesteldheid en de grootsheid van de natuur. En dan kom je terug in dat grijze België en zit je nog een dikke

allemaal niet zo erg, maar in de puberteit wel. Politiecontroles, pesterijen, discotheken niet binnen mogen. En dan word ik plots bekend en beroemd. Ik profiteer daarvan om mijn persoonlijke duivels van vroeger uit te roeien. Ik weet dus niet of dat engagement is. Mensen die zich inzetten gewoon om andere mensen een goed gevoel te geven, dat zou ik meer bestempelen als engagement. Ik zit in een ideale situatie om dingen te veranderen, een hefboom te zijn. Ze vragen mij dikwijls en ik weet dat ze profiteren van mijn gezicht of bekendheid. Dan denk ik: alright, leen mijn gezicht maar en dan zal ik wel zorgen dat ik mijn idealen in dat programma krijg.»

VERTROUWENSPERSON

Veto: “Als de Ronny het steunt, zal het wel in orde zijn”. Wat vindt u van zo'n blindelings vertrouwen?

Mosuse: «(met uitgestreken gezicht) Dat is fantastisch, dat hoort zo.»

Veto: Welk beeld hebben mensen van u? De ideale schoonzoontje?

Mosuse: «Dat denk ik niet, maar ik denk wel dat ik een hoge aabaarheidsfactor heb. Mensen denken: “die doet niks, die bijt niet”. Tot op zekere hoogte is dat ook zo. Het is zeker niet mijn eerste bedoeling mensen kwaad te doen, maar misschien wel mijn derde (lacht geheimzinnig)»

Veto: “If we can make it there, we can make it anywhere” zegt u ergens in de film. Is Congo het